

*Skirsnemunės teatras
„Pakeleivis“
2013–2023 metų kronika*

Gyvenime taip dažnai tenka susitikti ir išsiskirti, kad belieka tik stebėtis, jog dar yra dalykų, draugėn suburiančių, sujungiančių ir suartinančių pačius įvairiausių, kartais, atrodo, nedaug ką bendro tarpusavyje teturinčius žmones. Pirmiausia, apie ką pagalvojame, tai giminystės, meilės, draugystės saitai, tačiau būna, kad žmones tarpusavyje sujungia ir suriša koks nors bendras, gal net kiek ir keistokas, pomėgis, sakykim – išeiti į sceną, apsimesti tuo, kuo nesi, ir džiaugtis, jei į tai patinka žiūrėti kitiems. Tokie saitai, atrodo, neturėtų būti labai stiprūs, ne taip, kaip kraujo ryšiai, juos bet kada galima nutraukti, tačiau iš tokių, lyg ir atsitiktinių, susitikimų kartais gimsta patys nuostabiausi reiškiniai, paliečiantys daugelį žmonių ir keičiantys gyvenimus.

Vienas iš tokių keistokų ir lemtingų susitikimų įvyko 2013 metų pavasarį, kai į mėgėjų teatrą Skirsnemunėje ėmė burtis pačių įvairiausių profesijų žmonės: medikai, buhalteriai, darbininkai, senjorai, kultūros darbuotojai...

Kolektyvo vadovė, Jurbarko kultūros centro režisierė Birutė Šneiderienė dabar prisimena, kad šis teatras iš pradžių buvo sumanytas, kaip vienkartinis projektas – artėjant Skirsnemunės miestelio 700 metų jubiliejui Jurbarko kultūros centro direktorė Aida Bliundžiuvaitienė jai pasiūlė sukviesti kūrybingesnius miestelio gyventojus ir tradicinei Šv. Baltramiejaus atlaidų bei miestelio šventei parengti mėgėjišką vaidinimą.

Režisierė prisipažįsta, kad iš pradžių jos ši mintis nesužavėjo – iki to laiko ji dirbo tik su jaunimu, o jos vadovaujamas Jurbarko kultūros centro vaikų ir jaunimo teatras „Vaivorykštė“ jau buvo plačiai žinomas visoje Lietuvoje. „Nenorėdama, bet vedama smalsumo, nusprendžiau pabandyti“, – prisimena ji.

Reikia pasakyti, kad kultūros centro direktorės mintis nebuvo visiškai netikėta, nes miestelyje prie Nemuno saviveiklinis teatras egzistavo jau seniai. Knygoje „Skirsnemunė“, išleistoje tais pačiais 2013-aisiais, straipsnyje „Skirsnemunės kultūros raidos bruožai“ Evelina Tamošaitytė rašė, kad jau nuo 1918 metų čia virė aktyvus kultūrinis gyvenimas, puoselėjamas aktyvesnių miestelio gyventojų: mokytojų, šaulių, pavasarininkų, angelaičių ir kitų organizacijų atstovų. Apie 1930-uosius Skirsnemunėje buvo didelis artistų būrys: miestelio seniūnas Juozas Mozūraitis, Juozas Galbuogis, Marcelė Galbuogytė-Tamošaitienė, Ona Butkutė ir kt. Ši tradicija nenutrūko ir sovietmečiu bei vėliau, kai Skirsnemunėje spektaklius su vaikais ir suaugusiaisiais statė čia dirbusios mokytoja Nijolė Žukienė, kultūros darbuotojos Aldona Mankuvienė, Birutė Petkūnaitė, Jolanta Paukštienė. Ypač aktyviai Skirsnemunės kultūrinėje veikloje pasižymėjo Aldona Mankuvienė, 1970–1985 metais dirbusi kultūros namų direktore. Nors ir neturėjo jokio specialaus išsilavinimo, A. Mankuvienė sugebėjo suburti aktyviausius miestelio žmones. Tuomet Skirsnemunėje veikė jos vadovaujami vaikų ir suaugusiųjų dramos būreliai, šokių ratelis, o taip pat – moterų ir vyrų ansambliai, kapela, kuriems vadovavo Zigmas Pocius. Kultūros renginiai vykdavo kino salėje Nemuno gatvėje, kurią skirsnemuniškiai vadino kultūros namais, o dramos būrelį repetuoti A. Mankuvienė kviesdavo į savo namus.

Vėliau saviveiklinio teatro tradicija Skirsnemunėje priblėso, tačiau 2013-aisiais į kultūros centro skelbimą rajono spaudoje atsišaukė keletas skirsnemuniškių, panorusių išbandyti save ir užlipti ant scenos: Vytautas Norkus, Julija Galbuogienė, Rasa Dilienė, Raimonda Vaičaitytė, Ruslanas Baranauskas, ir jurbarkietis Edmundas Paulis – nedidukas būrelis drąsių žmonių, pasiryžusių nustebinti savąjį miestelį. Reikia pripažinti, kad jiems pavyko.

Nuo tų, dabar jau tolimų, 2013-ųjų, nuo pirmojo pasirodymo scenoje prabėgo dešimt metų, per kuriuos visko įvyko labai daug: tiek plačiajame pasaulyje, tiek Lietuvoje, tiek teatre bei pačių teatro aktorių gyvenimuose. Buvo daug susitikimų ir išsiskyrimų, atradimų ir praradimų, repeticijų, spektaklių, kelionių, džiaugsmo, skausmo, juoko, ašarų... Todėl artėjant šiai nedidelei teatro sukakčiai, panorome pažvelgti į praeitį, suskaičiuoti spektaklius, prisiminti juose vaidinusius aktorius, sunkų darbą repetacijose, jaudulį prieš išeinant į sceną, smagias keliones ir išvykas – sudėti visa tai į šios knygelės puslapius – sau ir kitiems, visiems, kam įdomus ir brangus Skirsnemunės teatras.

Ilgokai mąstėme, nuo ko pradėti? Nuo aktorių, kurie yra kiekvieno teatro pagrindas? Nuo spektaklių, t. y. rezultato, kurį scenoje pamato žiūrovas ir pagal jį vertina teatrą. Juk kad ir koks pats sau būtum

svarbus ir ypatingas, kad ir kiek stengtumeisi, kad ir kiek prakaito išlietum repeticijose, žiūrovą domina tik tai, ką jis mato scenoje. Ir vertinimas visada būna labai paprastas: įdomu arba neįdomu – tik tiek.

Na, gerai – aktoriai, spektakliai... Tačiau kas gi apibrėžia bet kokį objektą, reiškinių, žmogų? Žinoma – vardas. Taip jau atsitiko, kad Skirsnemunės teatras vardo laukė ilgokai – net aštuonerius metus. Bet, kai pagalvoji, vardas juk ne vien tik žodis, vardas yra ir tai, ką apie tave kalba. O apie Skirsnemunės teatrą kalbėdavo: „tie, kurie vaidina „Tris mylimas“, „norėtume pamatyti jūsų „Tariamą ligonį“, „sakė, kad jūsų „Ponaitis“ labai įdomus“, „visi kalba apie jūsų „Dobilėlį penkialapį“... Ir taip toliau... Tad, vis dėlto, pradėsime nuo vardo.

Ilgus aštuonerius metus teatras vadinosi paprastai – Jurbarko kultūros centro Skirsnemunės skyriaus mėgėjų teatras. Rašome „ilgus“, bet iš tiesų tie metai pralėkė kaip vėjas, o per darbus, rūpesčius, o taip pat – šventes ir džiaugsmus, kažkaip niekas netgi nepagalvojo, kad Skirsnemunės teatrui dar reikėtų ir kokio ypatingo vardo.

Tačiau kaip tikriausiai visi atsimena, 2019 metais pasaulį ištiko koronaviruso, COVID-19, pandemija, kuri 2020-aisiais pasiekė ir Lietuvą, o karantinas, visus įkalinęs namuose, paliko daug laisvo laiko įvairiems apmąstymams. Kaip tik baigiantis 2020-iesiems režisierė ir aktoriai pagaliau nusprendė, kad teatrui laikas turėti tikrą pavadinimą. Panaudojus „smegenų šturmo“ taktiką, buvo pasiūlyta nemažai gražių vardų, tačiau tam, kad išrinktų „patį pačiausią“, nuspręsta kreiptis į žiūrovus.

Taigi, 2020 m. gruodžio 10 d. teatro Facebook puslapyje paskelbta apklausa: „*DĖMESIO!! SKIRSNEMUNĖS MĖGĖJŲ TEATRAS PRAŠO SALĖS PAGALBOS!! Mes jau užaugome ir mums metas turėti vardą. Prašome visų skirsnemuniškių ir kitų teatro gerbėjų padėti jį išsirinkti. Apačioje nurodyti šeši vardai – Skirsnemunės teatras bus pavadintas tuo, kuris surinks daugiausia patiktukų ir kitų dėmesio ženklų*“.

Rinktasi iš šešių vardų: „*Žiedas*“ (Be komentarų... Žiedas gražus, puošnus, džiugina visus savo žydėjimu ir aromatu – visai kaip mūsų teatras...), „*Kelias*“ (Kelias – ne tik teatro, bet ir gyvenimo simbolis... Ir mums mūsų teatras lyg dar vienas kelio ženklas, patvirtinantis teisingą kryptį...), „*Vainikas*“ (Ne, tai ne laidotuvių vainikas, tai – laurų vainikas, kuriuo mus apvainikuoja kiekvienas spektaklis, kiekviena išvyka, žiūrovų juokas ir aplodismentai...), „*Sauja*“ (Ką turime, tuo ir dalinamės – po pilnų saują... Mes – savo pastangomis, prakaitu ir energija, jūs – džiaugsmu, aplodismentais, gėlėmis...), „*Pakeleivis*“ (Kiekvienas mūsų kiekvieną gyvenimo minutę esame kieno nors pakeleivis... Šiuo metu visų mūsų pakeleivis – teatras...) ir „*Lauro lapas*“ (Lauras – ne tik meno pasiekimų simbolis... Lauro lapas – tai puikus prieskonis, suteikiantis maistui skonį. Visai, kaip teatras gyvenimui... Be to, Skirsnemunės herbe yra lauro medis, o Skirsnemunės mėgėjų teatras, ne paslaptis, gana svarbi Skirsnemunės dalis).

Ryškia balsų dauguma šioje apklausoje nugalėjo vardas „Pakeleivis“ – taip ir nuspręsta pavadinti teatrą. Pavadinimas, žinoma, nebuvo suteiktas taip paprastai – parašėme, ir viskas. Aktoriai padirbėjo kaip reikiant: nusipiešė teatro logotipą, pasigamino vėliavą ir marškinėlius su juo ir 2021 m. rugsėjo 25 dieną III respublikinėje teatro šventėje „Lauro vainikas“ Skirsnemunėje po spektaklio trumpoje, bet jaudinančioje ceremonijoje patvirtino, kad nuo dabar ir visados jų teatras bus vadinamas „Pakeleivio“ vardu.

*Pirmoji premjera –
Žemaitės „Trys mylimos“*

O dabar vėl grįžkime į pačią pradžią, 2013-uosius metus. Būsimų aktorių teatre iš pradžių buvo visai nedaug, todėl pirmajam kartui režisierė Birutė pasiūlė imtis klasikinės paprastos komedijos – pastatyti spektaklį pagal Žemaitės pjesę „Trys mylimos“. Pjesės siužetas neįmantrus: gudrus bernas Liudvikas apsukriai vedžioja už nosies našlę ūkininkę ir jos dukteris, kiekvienai žadėdamas amžiną meilę ir traukdamas iš jų pinigus, mat nori susitaupyti vestuvėms su mylimąja Barbele.

Vaidmenis pasiskirstė atsižvelgdami į amžių ir būdo bruožus: bernas Liudvikas – Vytautas Norkus, motina – Julija Galbuogienė, vyresnioji dukra Petronė – Raimonda Vaičaitytė, jaunesnioji dukra Domicė – Rasa Dilienė, kaimynas Kozeris – Ruslanas Baranauskas.

„Nedrąsiai visi susipažinom, pasikalbėjom ir nutarėm pabandyti, – prisimena Rasa Dilienė. – Žmonės buvo labai skirtingi: ir amžiumi, ir darbais, ir patirtimi. Vadovė parinko pjesę pagal esamą dalyvių skaičių (moterų, kaip visada, buvo daugiau). Pradėjom repetuoti. Sekėsi sunkiai, visiems buvo nedrąsu, varžėmės scenoje. Atrodė, svarbiausia teisingai pasakyti žodžius, o veiksmas strigo“.

Režisierė sako pati dabar nebeatmenanti, kodėl nusprendė pagyvinti spektaklio veiksmą ir įtraukti į jį dar vieną veikėją – tarnaitę Barbelę, tikrąją Liudviko mylimąją, apie kurią pjesėje tik kalbama. Ja tapo moksleivė Greta Lendraitytė.

Edmundas Paulis tapo Ruslano Baranausko dubleriu – irgi repetavo Kozerio vaidmenį, nes visiems personažų neužteko, o į sceną labai norėjosi, todėl abu su Ruslanu susitarė, kad Kozeriais bus pakaitomis.

O kai jaunoji Barbelė – Greta Lendraitytė – baigė mokyklą, išvyko mokytis toliau ir paliko teatrą, jos rolę perėmė Sonata Paulienė.

Pirmasis skirsnemuniškių spektaklis pasižymėjo visomis tomis savybėmis, kurios vėliau tapo teatro skiriamuoju ženklu: įtraukiančiu veiksmu, gerai parinkta muzika, išradingais režisūriniais sprendimais,

Domicė (Rasa Dilienė), motina (Julija Galbuogienė) ir Petronė (Raimonda Vaičaitytė) aršiai kovojo dėl Liudviko (Vytauto Norkaus) meilės. Jurbarko kultūros centro archyvo nuotr.

minimalistinė scenografija ir skoningais rūbais. Iki tol su jaunimo teatru dirbusi režisierė ir suaugusiųjų statomame spektaklyje nesiėmė gaivinti klotimo teatro tradicijų. Užuot įkurdinusi scenoje stalą, kėdes ir lovą, o aktorius ap rengusi liaudiškais drabužiais, ji nuėjo visai kitu keliu. „Trijų mylimų“ scenografijos pagrindas – trys kėdės aukštais atlošais, ant kurių ir aplink kurias sukosi spektaklio veiksmas. Na, o senoji ūkininkė ir jos dukros pasipuošė ne liaudiškais, o koketiškais taškuotais sijonais.

„Sulaukus premjeros ne vienam drebėjo kojos, – prisimena pirmojo spektaklio Domicė – Rasa Dilienė. – Tačiau visi labai stengėmės puikiai pasirodyti prieš savo bendruomenės žmones. Buvo svarbu neapvilti vadovės, ir patys jautėm didelę atsakomybę. Premjera pavyko. Gal ir nebuvom labai puikūs, bet žmonėms patiko pamatyti vaidinant savo kaimynus, draugus, klasiokus. Visi skatino tęsti toliau“.

Spektaklio premjera įvyko, kaip ir buvo planuota, 2013 m. rugpjūčio 24 dieną, per Šv. Baltramiejų, jubiliejinės Skirsnemunės miestelio šventės metu ir tapo įvykiu, kuris iš karto suformavo gausų ištikimų šio teatro gerbėjų būrį. Kaip rašoma Jurbarko kultūros centro metraštyje, „Trys mylimos“ tapo skirsnemuniškių dovana savo miestelio jubiliejui – to niekas tikrai nesitikėjo iš vos ne jubiliejaus išvakarėse gimusio mėgėjų teatro, tačiau tie, kas pamatė premjerinį spektaklį ilgam neteko žado, o po šventės dar ne vieną savaitę aptarinėjo smagius nutikimus scenoje našlei su dviem dukrom kovojant dėl samdinio Liudviko meilės, Kozerio intrigas, išpūdingus aktorių rūbus, smagią muziką ir sugebėjimą scenoje tvyrojusią nuotaiką perduoti žiūrovams“.

Iš kairės: Raimonda Vaičiaitytė, Sonata Paulienė, Ruslanas Baranauskas, Vytautas Norkus, Julija Galbuogienė, Rasa Dilienė, režisierė Birutė Šneiderienė. Jurbarko kultūros centro archyvo nuotr.

Su šiuo pirmuoju spektakliu prasidėjo ir Skirsnemunės teatro gastrolės įvairiose scenose, iš viso – net 14 išvykų, po kurių naująjį kolektyvą pamilo ne tik skirsnemuniškiai, bet ir kitų miestų bei kaimų gyventojai: Jurbarko, Šakių, Viešvilės, Gelgaudiškio, Paulių, Vilkyškių, Pavidaujo, Raudonės, Smalininkų, Kražių...

„Šventė mums buvo kaip graži pasaka su laiminga pabaiga. Smagu, kad mūsų bendras darbas pavyko ir buvo gerai įvertintas. Po to sekė pasirodymai įvairiuose miesteliuose. Labai didelį išpūdį paliko Kražiai. Ten prieš pasirodymą turėjom labai turiningą ir įdomią ekskursiją. Po tokios pramogos ir mūsų vaidinimas ėjosi puikiai. Daug pakeliavome, pamatėm gražių vietų, susipažinom su įdomiais

žmonėmis“, – pasirodymais ir kelionėmis džiaugiasi pirmajame spektaklyje motiną vaidinusi Julija Galbuogienė.

2014-aisiais su šiuo spektakliu pasirodęs rajoniniame XXII Lietuvos suaugusiųjų mėgėjų teatrų apžiūros-šventės „Atspindžiai“ ture teatras pateko į regioninį turą Šakiuose, po kurio Lietuvos nacionalinio kultūros centro buvo įvertintas II-ąja kategorija.

Spektaklio „Trys mylimos“ baigiamoji scena. Jurbarko kultūros centro archyvo nuotr.

Skirsnemuniškė medikė Rasa Dilienė prisimena, kad vaikams paaugus ir atsiradus daugiau laiko sau, ji pradėjo lankyti jogos užsiėmimus, o 2013 metų pavasarį prieš treniruotę moterys ėmė aptarinėti kvietimą rinktis į Skirsnemunės mėgėjų teatrą. Visos klegėjo ir ruošėsi eiti sužinoti, kas čia bus. „Suabejojau, ar rasčiau laiko dar vienai veiklai, bet visos taip aktyviai ruošėsi dalyvauti, kad net susigėdau ir nusprendžiau nueiti“, – prisimena Rasa. Mokykloje ji buvo vaidinusi moksleivių teatre, rengdavo naujametinius pasirodymus, vesdavo renginius, tačiau niekada nesusimąstė, ar norėtų vaidinti mėgėjų teatre. Kadangi visokias kultūrinės veiklas mėgo ir jos mama Julija Galbuogienė, nutarė eiti kartu. Beje, treniruočių kolegės teatre taip ir nepasirodė, o atėjusi Rasa pasiliko ilgam.

Rasos mama Julija Galbuogienė, pirmajame spektaklyje vaidinusi motiną, juokiasi, kad teatre atsidūrė tik todėl, kad niekam kitam nesugebėjo įsiūlyti savo vaidmens. „Tai man buvo iššūkis. Aš buvau vyriausia, nežinojau, ar sugebėsiu. Pradėjau visoms pažįstamoms tą vaidmenį siūlyti – ir bibliotekoje, ir kitur. Tačiau neatsirado kitų norinčių, taigi gavau rolę. Tada jau nebuvo kada galvoti, jaučiau atsakomybę prieš kolektyvo narius ir vadovę tinkamai pasirodyti“, – prisimena ji. Julija sako nuo mažumės domėjusis literatūra, nors gyvenime teko rinktis kitas profesijas. Domėjosi ir teatru, ypač patikdavo spektakliai Muzikiniame teatre. Tik išėjusi į pensiją ji grįžo prie literatūros, pradėjo kurti poeziją, prozą, išleido keletą knygelių. Suvaidinusi pirmajame Skirsnemunės teatro spektaklyje, vėliau dėl pablogėjusios jos pačios ir vyro sveikatos, keliauti ir vaidinti nebegalėjo, tačiau teatro veiklą su dideliu susidomėjimu seka iki šiol. „Dabar atsisukusi atgal prisimenu, kad ir man teko laimė būti scenoje, patirti jaudulį prieš pasirodymą ir džiaugtis aplodismentais po jo“, – nors ir neilga teatrine patirtimi džiaugiasi Julija.

*Šuolis į pasaulinę klasiką.
„Tariamasis ligonis“*

*P*asidžiaugę pirmojo spektaklio sėkme, vadovė ir aktoriai nutarė nesustoti, juo labiau, kad vėl nenumaldomai artėjo Baltramiejus ir miestelio šventė, o gražiai pradėtą tradiciją norėjosi tęsti. Šį kartą užsimota plačiai – nuspręsta griebtis paties Moljero kūrybos ir pastatyti jo komediją „Tariamasis ligonis“.

Pjesė, kurioje XVII amžiaus prancūzų komedijos meistras šaiposi iš žmonių ydų – naivaus patiklumo, begalinio noro pasipelnyti ir išaukština tikrą meilę, visiems patiko. Jos siužetas tikriausiai daug kam žinomas ir gana paprastas: turtingas ponas Argonas įsivaizduoja esąs sergantis, mirštantis, silpnas ir neprižiūrimas... Tačiau jis taip pat yra ir labai taupus. Kad kuo mažiau pinigų išleistų vaistams, kuriuos kasdien jam skiria daktaras Purgonas, ponas Argonas suranda išeitį – išleisti savo dukterį Anželiką už daktaro Purgono sūnaus Tomo, irgi būsimo daktaro, nors Anželika labai myli ponaitį Kleantą. Deja, šiai jų meilei prieštarauja ir naujoji pono žmona Belina, kuri laukia Argono mirties, kad viena paveldėtų visą jo turtą. Kol tikroji meilė kovoja su priverstine, viską į savo vietas sudėlioja tarnaitė Tuanetė – neturtinga, bet protinga mergina.

Šiai pjesei turėto „Trijų mylimų“ aktorių sąstato nebeužteko, be to, reikėjo ir charakterinių artistų, todėl pradėta ieškoti papildymo. „Moljero pjesei reikėjo daugiau aktorių, todėl mūsų teatras padidėjo. Pagrindiniam – pono Argono vaidmeniui pasikvietėme žinomą artistą Joną Tamošaitį – jis vaidina Jurbarko Konstantino Glinskio teatre, bet gyvena Skirsnemunėje. Jonas atsivedė savo žmoną Virginiją – mums kaip tik reikėjo puikios ponios, Virginija puikiai atliko daktaro žmonos vaidmenį. Prie mūsų šiame spektaklyje prisijungė Mindaugas Dilys – jis suvaidino Argono brolių Beraldą. Nauja artistė ir Albina Miliauskienė – žinoma Skirsnemunėje dainininkė, saviveiklininkė, kultūrininkė“, – po spektaklio premjeros 2014 m. rugpjūčio 24-ąją „Šviesos“ laikraščio korespondentei Danutei Karopčikienei pasakojo režisierė Birutė Šneiderienė.

„Tariamame ligonyje“ ponios Belinos vaidmenį atliko Rasa Dilienė. Argono dukrą Anželiką vaidino Sonata Paulienė, o jos mylimąjį Kleantą – Edmundas Paulis: šeimyninis duetas, ir scenoje atlikęs

Andželika (Sonata Paulienė) ir Kleantas (Edmundas Paulis) – šeimyninis duetas ir scenoje vaidinęs išimylėjęlius. Jurbarko kultūros centro archyvo nuotr.

įsimylėjęlių roles. Tarnaitės Tuanetės personažą virtuoziskai įkūnijo Raimonda Vaičiaitytė. Ruslanas Baranauskas suvaidino suktąjį daktarą Purgoną, o pasipūtusį daktaro sūnų Tomą – Vytautas Norkus.

Moljero laikais teatre privalomi buvo muzikiniai intarpai, be jų neapsiėjo ir skirsnemuniškiai – į spektaklį organiškai įsitraukė Jurbarko kultūros centro Skirsnemunės skyriaus šokių grupė „Svaja“, vadovaujama Rūtos Plikusienės. Šešios šokėjos atliko net po du vaidmenis: pono kambarinių ir čigonių.

„Tariamame ligonyje“ buvo sukurtas kaip kostiuminė drama su gausybe butaforijos ir įmantriais sceniniais kostiumais, nemažą dalį kurių pasiuvo pati režisierė. Jau „Trijose mylimose“ publika atkreipė dėmesį į išskirtinai gražius ir skoningus aktorių sceninius rūbus. Ši tradicija Skirsnemunės teatre išliko visada.

„Teatras yra atskiras pasaulis, pakylėtas virš kasdienybės, išeinantis už jos ribų, – sako režisierė Birutė. – Todėl aktorius eiti į sceną su rūbais, kuriuos vilki kasdien, negali. Netgi jei statomas spektaklis apie dabarties laikus, kuriame aktorių rūbai yra tokie pat, kokie vilkimi gatvėje, scenai turi būti skirtas atskiras, kasdien nedėvimas, kostiumas“.

Jurbarko kultūros centro dailininko-scenografo Zigmo Morlenco sukurtos scenografijos „vinis“ šiame spektaklyje buvo ant ratukų važinėjanti pono Argono lova, apie kurią ir sukosi visas veiksmas.

Aktoriai prisimena, kad su ta lova scenoje nutikdavo visokių įdomybių. Spektaklio pradžioje tarnaitės-šokėjos ją apskurdavo ir tariamas ligonis – Jonas Tamošaitis, pakėlęs galvą, pažvelgdavo į žiūrovus. Tačiau kartą, vaidinant Eržvilke, merginos lovą nusuko į kitą pusę ir „ligonis“ prieš save vietoj pilnutėlės žiūrovų salės pamatė tik kulisus. „Pirma mintis buvo – žiūrovai išėjo. Antra – apakau“, – tąkart juokėsi Jonas, tik „trečiąja mintimi“ supratęs, kad reikia verstis ant kito šono. Taip ir padarė.

Gal dėl didelės sudėties (daug aktorių, šokėjos, gausi scenografija) išvykų su šiuo gražiu, linksniu ir tikrai vykusiame spektakliu buvo kiek mažiau nei su „Trimis mylimomis“, tačiau spektaklis parodytas Jurbarko, Eržvilko, Pilies I kaimo, Natkiškių, Bitėnų, Šiluvos, Kudirkos Naumiesčio teatro mylėtojams, o 2015 m. rugsėjį J. Basanavičiaus tėviškėje Ožkabaliuose vykusiame tradiciniame Sūduvos mėgėjų teatrų festivalyje „Atžalynas“ įvertintas kaip geriausias spektaklis.

„Tariamame ligonyje“ buvo daug persirenginėjimo – personažų personažuose. Beraldas (Mindaugas Dilys), Argonas (Jonas Tamošaitis) ir persirengęs Kleantas (Edmundas Paulis). Jurbarko kultūros centro archyvo nuotr.

Pačioje pradžioje į teatrą atėjęs vienintelis ne skirsnemunietis buvo Edmundas Paulis, kažkada vaidinęs mokykloje ir šio troškimo nepametęs vėliau. „Vaikystėje mėgau skaityti knygas, vėliau teko dalyvauti skaitovų konkursuose, ne kartą buvau tapęs laureatu. Paauglystėje mokyklos stovyklose teko išbandyti ir savo aktorinius sugebėjimus. Dalyvavau daug kur: šokau Tauragės „Jūros“ ansamblyje, žaidžiau krepšinį. Bėgant laikui vis stipriau jaučiau, kad noriu vaidinti, mane traukte traukė teatras, tačiau vis nepasitaikė progos, todėl tai buvo tik svajonė“, – pasakoja Edmundas. Tačiau ne paslaptis, kad svajonės, jeigu jos tikros, išsipildo. „2013 metais vieną vakarą su žmona ruošėmės į svečius, bet paskambino žmonos mama (už tai jai būsiu dėkingas visą gyvenimą), radusi rajoniniame laikraštyje skelbimą, kad kaip tik tądien (tiesą sakant, po valandos) Skirsnemunėje vyks atranka į naujai kuriamą teatrą. Žmonos mama žinojo apie mano norą vaidinti. Paskambinome draugams ir pranešėme, kad tą vakarą į svečius neatvyksime, su žmona sėdome į automobilį ir išvažiavome į atranką“, – staigų teatro įsiveržimą į jo gyvenimą prisimena Edmundas. Pirmajame spektaklyje, „Trijose mylimose“, jis gavo... pusę vaidmens, nes Kozerio rolę teko dalintis su Ruslanu Baranausku. Tiesa, pasak Edmundo, tai buvo gera patirtis mokantis įsijausti į personažo gyvenimą. „Mano nuomone, teatras prailgina gyvenimą, nes jame patiri tik geras emocijas. Teatre gali būti toks, koks negali būti realiame gyvenime, nes atrodysi kvailai. Jis išlaisvina žmogų, leidžia paieškoti savęs kitokio“, – sako Edmundas.

Skirsnemuniškis, tiesa, dabar gyvenantis Jurbarkė, Vytautas Norkus į teatrą atėjo perskaitęs skelbimą rajoniniame laikraštyje. Kaip pats sakė, prieš tai buvusi jo aktorinė patirtis – mokykliniai vaidinimai. Juokiasi, norėjęs vaidinti režisierės Birutės Šneiderienės vadovaujama vaikų ir jaunimo teatre „Vaivorykštė“, tačiau į jį išdrįsęs ateiti per vėlai – tik vienuoliktoje klasėje. Vis dėlto, teatras Vytauto dominti ir žavėti nenustojo – jis seka profesionaliojo teatro naujienas, dažnai važinėja į spektaklius didžiuosiuose miestuose ir kitų aktorių bei režisierės nepamiršta informuoti apie „karštus“ šalies teatrinio ir kultūrinio gyvenimo įvykius.

Virginija Tamošaitienė į Skirsnemunės teatrą atėjo kartu su vyru Jonu statant Moljero „Tariamą ligonį“, šiame spektaklyje ji atliko daktaro Purgono žmonos rolę. „Kad ir trumpai dalyvavau, bet buvo labai įdomus laikotarpis“, – teatre praleistu laiku džiaugiasi Virginija, dėl savo darbo pobūdžio kol kas negalinti vaidinti.

Į vietas spektaklyje viską statė tarnaitė Tuanetė (Raimonda Vaičiaitytė)(centre). Jurbarko kultūros centro archyvo nuotr.

Sonata Paulienė prisipažįsta nuo pat mažens mėgusi dainuoti ir groti – dar būdama vaikų darželyje vaikščiaku akordeonu jau grojo kūrinėlių išleistuvių proga, o vėliau Jurbarko muzikos mokykloje baigė akordeono klasę. „Darželyje paskutiniaisiais metais grupės auklėtojos norėjo padaryti staigmeną tėvams – išmokyti vieną vaiką groti mažą akordeonu ir parodyti per išleistuves. Mačiau, kaip auklėtojos repeticijoms į salę vedasi vieną po kito grupiokus, labai, labai norėjau ir aš, nors nediršau pasisiūlyti, bet netikėtai atėjo ir mano eilė.... Ir aš atitikau... Tai buvo mano pirmasis viešas pasirodymas“, – prisimena Sonata. Paskui buvo koncertai daugiabučio laiptinėse, kuriuose su namo vaikais dainuodavo tuo metu populiarias estradines dainas, giminių susijimai, kuriuose su pusseserėmis ir pusbroliais ruošdavo muzikinius pasirodymus ir juos rodydavo tėvams. Muzikos ji nepamiršta iki šiol: dainuoja, groja įvairiose šventėse, kartais sukuria scenarijus nedideliems renginiams, įkūnija personažus, kuriais norisi pradžiuginti šventės dalyvius. Vis dėlto, ji iš pradžių į teatro sceną žengti neplanavo. „Vyras gavo vaidmenį, važinėdavo į repeticijas, o grįžęs iš jų laimingas pasakodavo apie savo emocijas ir išpūdžius. Po gerų trijų mėnesių nusprendžiau ir aš prisidėti prie teatro“, – pasakoja Sonata.

Režisierė prisimena, kad trumpai, bet ryškiai Skirsnemunės teatre pasirodęs Ruslanas Baranauskas, atrodo, tarsi be didelių pastangų, tiesiog vedamas prigimtinio žavesio, puikiai nardė po sceną, prikaustydamas žiūrovų dėmesį Kozerio liūdesyje dėl meilės Domicelytei „Trijose mylimose“ ir daktaro Purgono pastangose išgydyti pasipūtusį poną Argoną ne kuo kitu, o stebuklingomis klizmomis „Tariamame ligonyje“. Šis aktorius žavėjo savo išskirtinumu – puikia kalbėsena, išraiškingomis manieromis.

Po „Tariamasis ligonis“ premjeros Skirsnemunėje. Jurbarko kultūros centro archyvo nuotr.

Skirsnemunės teatre debiutavęs „Tariamame ligonyje“, o vėliau vienu iš pagrindinių vyriškų vaidmenų atlikėjų tapęs Jonas Tamošaitis vaikystėje Gelgaudiškio muzikos mokykloje mokėsi groti trimitu, o vaidinti, kaip ir daugelis, pradėjo dar mokyklos suole. Vėliau grojo įvairiuose saviveikliniuose kolektyvuose, o kad koncertuose publikai būtų įdomiau, ruošdavo ir rodydavo trumpus humoristinius vaizdelius. Skirtingai nuo daugumos kitų aktorių, kurių sceninė patirtis apsiribojo mokykliniais pasirodymais, Jonas nuo 1987-ųjų nemažai vaidmenų yra sukūręs Jurbarko kultūros centro Konstantino Glinskio teatre. „Kiek metų scenoje? Neužtektų pirštų vaidmenims suskaičiuoti“, – sako Jonas. Žiūrėdami į jo poną Argoną „Tariamame ligonyje“, Geležėlę „Dobilėlyje penkialapyje“, burmistrą „Revizoriuje“ ar Bekampį „Amerikoje pirty“ žiūrovai leipsta juokais, tačiau tik pats aktorius žino, kiek laiko ir darbo reikia kiekvienam vaidmeniui sukurti. „Scenoje gerai jautiesi, kai jauti ryšį su kitais aktoriais: susiklausymą, bendrą energiją, harmoniją. Kai jauti žiūrovą – tik taip jį sudominsi savo personažu. Žodžiu, kada „veža“, – pripažįsta Jonas Tamošaitis.

„Ponaitis“

Rengiantis 2015 metų Skirsnemunės miestelio šventei režisierė pasiūlė imtis vėlgi klasikinės, jau kiek labiau miestietiškos, komedijos – Augustino Griciaus „Ponaičio“.

„Tai labai sena pjesė, bet gyvenime daug kas kartojasi, ir yra dalykų, kurie nepasensta, – žurnalistei Danutei Karopčikienei tuomet pasakojo B. Šneiderienė. – Mažų miestelių teatrai mėgsta senas pjeses ir būtent dėl to, kad galvoja apie žiūrovą. Negalim statyti to, ko niekas nesupras. Negalim vaidinti ir šių dienų realybės – keiktis, blevyzgoti scenoje, nes to pilnos televizijos ir visiems tai įgrisę. O klasika – nesenstantis dalykas ir pats sudėtingiausias. Bet klasiką reikia pateikti taip, kad šiandienos žmogui būtų įdomu. Taigi klasiką statantys mėgėjų teatrai tikrai neina lengviausiu keliu“.

Tąkart prie teatro prisijungė dar keletas kūrybingų skirsnemuniškių: Nerijus Kardauskas, muzikantas Vytautas Petrauskas, kaip aktorė spektaklyje šįkart ryžosi pasirodyti šokių grupės vadovė Rūta Plikusienė.

Spektaklis „Ponaitis“ – gyvas prabėgusio laiko atspindys, primenantis apie buvusių kaimo ir miesto gyvenimo ypatumus. Spektaklyje pasišaipoma iš kaimo jaunimo didelio noro ponauti mieste. Nors daugelis šioje komedijoje paliestų gyvenimo realijų jau virto praeitimi, tačiau tų dienų komiškos situacijos neišvengiamai kartojasi gyvenime ir lieka artimos dabartiniams žmonėms. Toks spektaklio turinys ir prasmė visiems buvo lengvai suprantamas ir artimas, tad naujasis skirsnemuniškių kūrinys premjeroje per Šv. Baltramiejų buvo sutiktas ypač gerai.

Po premjeros komplimentų tiek naujam spektakliui, tiek jo aktoriams negailėjo ne tik žiūrovai, bet ir spauda. D. Karopčikiene „Šviesos“ laikraštyje rašė: „Spektaklyje „Ponaitis“ Mindaugui [Diliui] teko pagrindinis – Jono Švilpos vaidmuo. Ūkininko sūnaus – mieste suponėjusio valdininkėlio personažą jis kuria įsijautęs ir išigilinęs, net komiškiausiose situacijose, kai žiūrovai leipsta juoku, išlieka rimtas, įtikėjęs savo personažo „poniškumu“.

Dar dviejų ūkininkaičių, per nesusipratimą virtusių valdininkais, personažus sukūrė Edmundas Paulis ir Vytautas Norkus. Įtaigi, linksmą, plastišką jų vaidybą patiko žiūrovams, be abejonės, patiktų

Mieste ponaičiai gyvena linksmi – panelių netrūko (Albina Miliauskienė ir Edmundas Paulis). A. Sinkaus nuotr.

ir pjesės autoriui, jei tik jis begalėtų pamatyti, kaip skirsnemuniškių scenoje atgyja jo humoristiniai personažai.

Artistams teko sukurti ne po vieną vaidmenį. Rasa Dilienė vaidino ir griežtą miestietę, buto šeiminkę, ir švelnią, naivoką kaimo merginą. Sonata Paulienė suvaidino ūkininkų dukrą Agotą – nuovokią, tvirtą, ir dar grojo akordeonu kartu su kitais, vaidinusiai kaimo muzikantus – Jonu Tamošaičiu ir Vytu Petrausku.

Nerijus Kardauskas spektaklyje buvo žydėlis Mauša ir ūkininkas Kirpa. Abu personažai charakteriniai, skirtingi, bet teatro naujokas puikiai susidorojo.

Ūkininką Švilpą suvaidino Jonas Tamošaitis. Su visa savo gyvenimiška ir artistiška patirtimi bei charizma. Tėvo vaidmeniui geresnio aktoriaus negalėtum nė norėti. Net kai spektaklio pabaigoje ūkininkas Švilpa savo į ponus išėjusiam sūnui su pančiu išvelėja šonus, tai atrodo taip įtaigu, paveiku, tikra ir teisinga, kad vargu ar galėtų prikibti ir vaikų teisių saugotojai.

Energingoji Raimonda Vaičaitytė vaidino motiną – labai nuoširdžiai šokinėjo aplink sūnelį pražuvėlį ir leidosi jo šokdinama. Motinos aklą meilę įkūnijančio personažo įtaigą stiprino ir žiūrovus linksmino vis kartojamas: *jetau, jetau*.

Individualizuota kalba būdinga ir kitiems spektaklio veikėjams: žinoma, žydėliui Maušai, taip pat ūkininkei Kirpienei – ją vaidino Albina Miliauskienė. Moteris pasakojo: „Pati sugalvojau per vieną repeticiją tą šveplavimą, režisierė išgirdo ir sakė: tik taip! Juk negali viską vaidinti vienodai.“

Dar spektaklyje veikė miesto ponai ir kaimo jaunimas, kuriuos kūrė visi teatro aktoriai. Jų vaidmuo – masinės scenos, kuriose jie dažniausiai šoka. Choreografiniai elementai spektakliuose yra vienas būdingų Skirsnemunės teatro bruožų, nes režisierė yra „įdarbinusi“ ir choreografę Rūtą Plikusienę. „Ponaičiui“ choreografė ne tik sukūrė šokius, bet ir pati pasirodė kaimo mergelės vaidmeniu“.

Pritrūkus pinigų gyventi nebuvo lengva – Timpai (Edmundui Pauliui) ir Švilpai (Mindaugui Diliui) tekdavo dalintis vienu švarku dviem. A. Sinkaus nuotr.

„Ponaitis“ buvo vienas iš daugiausiai skirsnemuniškių rodytų spektaklių, su kuriuo apvažiauta daugybė kaimų ir miestelių, sudalyvauta XXIII Lietuvos suaugusiųjų mėgėjų teatrų apžiūroje-šventėje „Atspindžiai“, Jono Basanavičiaus tėviškėje Ožkabaliuose vykusiame Sūduvos mėgėjų teatrų festivalyje „Atžalynas“ antrą kartą laimėta geriausio spektaklio nominacija, o 2016 m. lapkričio mėn. Šiaulių kultūros centro Rékyvos skyriuje vykusiame aštuntajame respublikiniame mėgėjų teatrų festivalyje „Pulsas“ Mindaugas Dilys už Jono Švilpos vaidmenį išrinktas geriausiu aktoriumi; režisierėi Birutei Šneiderienei atiteko nominacija „Publikos simpatija“.

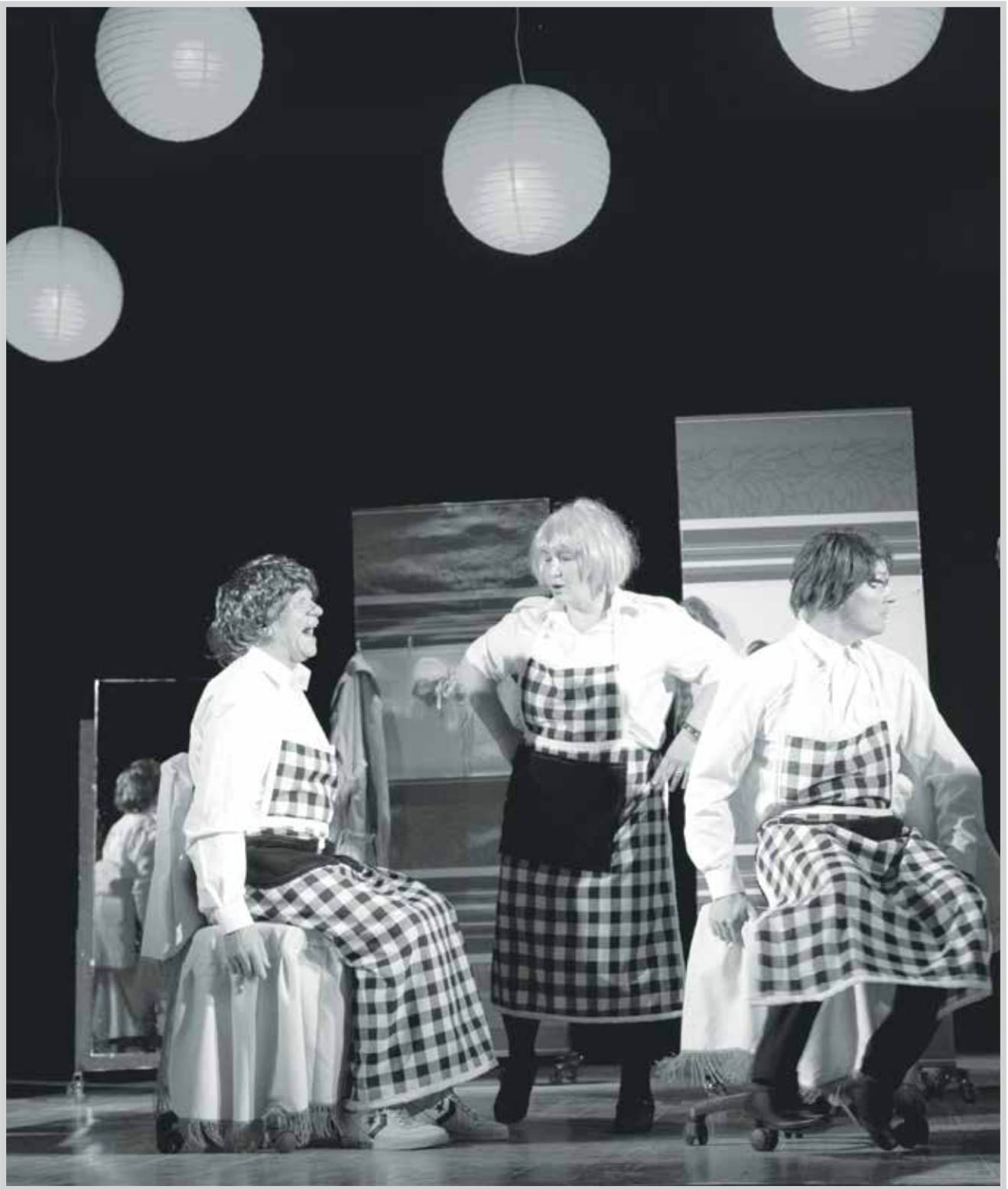
Kai šeimininkė ateidavo reikalauti nuomos, tekdavo slėptis po stalu. Ant stalo – Bimba (Vytautas Norkus). A. Sinkaus nuotr.

Mindaugas Dilys į teatrą, kuriame jau vaidino jo žmona Rasa, atėjo ruošiantis statyti „Tariamą ligonį“. Prisimena, kad drąsos lipti ant scenos jam užteko nuo vaikystės – dar darželyje dalyvaudavo renginiuose, mėgo karnavalus, persirengimus, deklamavo, dainavo. Vėliau muzikos mokykloje mokėsi groti smuiku, fortepijonu, akordeonu, lankė chorą. Šeimai persikrausčius į Skirsnemunę išmoko groti gitara, pradėjo pats kurti dainas, su draugais sukūrė estradinį ansamblių. „2014 m. sausio mėnesį teko sudalyvauti Skirsnemunės teatro repeticijoje, nes teatre jau metus vaidino mano žmona. Buvau pakviestas pasižiūrėti, ką jie ten per tas repeticijas veikia. Kai nuėjau, pasodino prie kavos puodelio ir sako man: „Tai mes dabar švenčiame“. Aš paklausiau: „Ką švenčiame?“ „Tavo atėjimą į teatrą“, – atsakė režisierė. Taip iki šiol iš ten nebeišeinu“, – istoriją kaip atsidūrė teatre prisimena Mindaugas. Linksmas, charizmatiškas, žodžio kišenėje neieškantis Mindaugas greitai tapo vienu iš pagrindinių Skirsnemunės teatro artistų, virtuoziskai įkūnydamas scenoje gudrius ir suktus jaunikačius: Joną Švilpą „Ponaityje“, vikrują berną Liudviką „Trijose mylimose“, sukčių Chlestakovą „Revizoriuje“ ar išradingą siuvėją Vincentą „Amerikoje pirty“. O dėl savo vokalinių ir grojimo sugebėjimų jis dažnai „išnaudojamas“ teatro šventėse ir kituose renginiuose.

Viena iš pirmųjų Skirsnemunės teatro artistų buvo Raimonda Vaičaitytė. Puiki aktorė, kurios prigimtyje, pasak režisierės, turbūt susipynę ir humoras, ir tragedija, todėl jos neįmanoma prirašyti vienam amplua – scenoje Raimonda puikiai sugebėjo žiūrovus ir prajuokinti, ir pravirkdyti. Atvirai ir nuoširdžiai ji sukūrė komišką griežtosios motinos personažą „Trijose mylimose“, kur dėl meilės Liudvikui negailestingai talžė savo dukteris „skepetuku“. Kartu su jos talentingai sukurtu tarnaitės Tuanetės personažu „Tariamame ligonyje“ žiūrovai pasimėgaudami stebėjo, kaip ji liksmiai vedžioja už „turingos nosies“ poną Argoną. Ji puikiai įsigyveno į ponaičio Jono Švilpos motinos vaidmenį „Ponaityje“, priversdama publiką laukti jos išėjimo į sceną, burbant stebuklingąjį: jetau, jetau, kuris lig šiol gyvas skirsnemuniečių šnekose. Puiki skaitovė, talentinga aktorė, palikusi kolegoms daugybę prisiminimų iš kartu nukeliauto laiko, Raimonda dėl asmeninio gyvenimo aplinkybių teatrą paliko po keleto metų.

Užtat namie, kaime, galėjai pasijusti tikru ponu. A. Sinkaus nuotr.

„Melo diena“

Mėgėjiški teatrai nuo profesionalių ko gero labiausiai skiriasi nepastovumu ir laikinumu. Aktoriai čia keičiasi – vieni ateina ilgam, kiti išeina po vieno, dviejų, o kartais – netgi po pusės spektaklio, o ir žiūrovų kaime ne per daugiausia, todėl vieną ar, geriausiu atveju, du kartus pažiūrėjusi tą patį spektaklį publika jau trokšta ko nors naujo. Taigi, spektakliai čia gyvena vienerius, dvejus, daugių daugiausia – trejus metus, o premjeros vyksta kasmet. Ypač – Skirsnemunės teatre, kuris pats ir sukūrė tradiciją kiekvienai miestelio šventei pristatyti po naują kūrinį.

Ketvirtajam spektakliui pasirinkta niekieno iki tol nestatyta Kazio Sajos pjesė „Melo diena“ – lengvo turinio, tačiau su gilia potekste.

Pasak režisierės Birutės, ši pjesė gana paini, tačiau rašant scenarijų pavyko atpauzinti. Jos veiksmas vyksta kirpykloje, kalba eina apie kolegų darbo santykius. Ir apie pinigus. Gobšumas pamina žmogiškumą – tokia pagrindinė ir labai šiuolaikiška spektaklio mintis.

„Melo dienoje“ kasininkę Vandutę vaidino Rasa Dilienė, kirpėją Elžę – Sonata Paulienė, kirpėją Leo – Jonas Tamošaitis, kirpėją Cibą – Edmundas Paulis. Kirpyklos klientai: girtuoklis – Mindaugas Dilys, jo draugužė Vaiva – Albina Miliauskienė, verslininkas Algimantas – Vytautas Norkus.

Naujas ir labai įspūdingas artistas šiame spektaklyje buvo Vytautas Petrauskas, kuris „Ponaityje“ tik grojo kaip kaimo muzikantas. „Melo dienoje“ jam teko valytojos vaidmuo, atskleidęs netikėtą talentą. „Tikras scenos žmogus – be kompleksų. Persirengė moterimi ir puikiai suvaidino“, – tąkart naują aktorių gyrė režisierė.

Vis dėlto, kartais nutinka, kad geras ir įdomus spektaklis kažkodėl „neprilimpa“. Režisierė sako, kad pati nelabai supranta, kodėl taip nutiko su „Melo diena“, gal dėl to, kad spektaklis, tam tikra prasme buvo proginis – juk melo diena, balandžio 1-oji, tėra kartą metuose. Taigi, puikiai priimta žiūrovų per

Keistoje kirpykloje – keisti kirpėjai (Jonas Tamošaitis, Sonata Paulienė ir Edmundas Paulis). A. Sinkaus nuotr.

premjerą Skirsnemunės miestelio šventės metu, dar parodyta Paulių ir Vadžgario žiūrovams, „Melo diena“ tyliai užgeso, o į gastroles teatras ir toliau važinėjo su „Ponaičiu“.

Mindaugas Dilys (kairėje) vaidino girtuoklį. A. Sinkaus nuotr.

Nerijus Kardauskas – dar vienas pakeleivis, trumpai, bet įsimintinai, paėjęs kartu su teatru. „Nerijaus sukurti personažai vieninteliame spektaklyje „Ponaitis“ – žydelis ir ūkininkas – neabejotinai blykstelėjo talentu, sukurtais ryškiais charakteriais, puikia dikcija“, – prisimena režisierė.

Aktyvią Skirsnemunės miestelio saviveiklininkę ir dainininkę Albiną Miliauskienę, visą gyvenimą dainavusią ansambliuose ir choruose, į teatrą pakvietė režisierė. O ši ilgai ir nesiprašydino, nors vaidinti, kaip pati sako, iki tol buvo tekę tik einant persirengėliais Žiemos švenčių, o vėliau – Užgavėnių metu, tais laikais, kai Skirsnemunės kultūros namams vadovavo Jolanta Paukštienė. „Laisvalaikį mėgstu praleisti linksmi, ne mano būdai užsidaryti tarp keturių sienų“, – sako Albina ir priduria, kad teatras jau tapo labai didele jos gyvenimo dalimi – jei repeticijos kokią savaitę nevyksta, jau kažko trūksta.

Skirsnemunišką muzikantą Vytą Petrauską 2015-aisiais, dar į „Ponaitį“, pakvietė vaikystės draugas Jonas Tamošaitis, kartu su juo mokėsis Gelgaudiškio muzikos mokykloje, vėliau drauge grojęs kapelose, estradiniuose ansambliuose. Nors puikiai pasirodė „Melo dienoje“, sukūręs tikrai įsimintiną ir be galo juokingą valytojos personažą, kuriam nepabijoję persirengti moteriškais rūbais, vėliau Vytas teatre nebevadino, o 2021 m. kovo 30-ąją visus Skirsnemunėje sukrėtė netikėta žinia, jog jis iškeliavo į Amžinybę.

*Šimtmečio dainų šventei –
„Eisim namo“*

Svarbus įvykis ir atskaitos taškas kiekvieno meno mėgėjų kolektyvo gyvenime yra Dainų šventės. 2014 metų Dainų šventėje Skirsnemunės teatras nedalyvavo: buvo ką tik susikūręs, todėl režisierė sako net nepagalvojusi rengti Dainų šventei skirtą programą. Kas kita – po ketverių metų, 2018-aisiais, vykusio Lietuvos šimtmečio dainų šventė „Vardan tos...“. Joje būtinai norėjosi dalyvauti.

2017 metais pirmą kartą nuo to laiko, kai susikūrė Skirsnemunės teatras, miestelio šventėje nebuvo rodoma naujo spektaklio premjera – ruošdamasis Lietuvos šimtmečio dainų šventei teatras vietoj spektaklio kūrė publicistinį vaidinimą „Eisim namo“, skirtą Vydūnui ir žymiam kraštiečiui poetui, eseistui, diplomatui Jurgiui Baltrušaičiui, mat Dainų šventės Teatro dienos tikslas buvo paminėti Lietuvos valstybės atkūrimo šimtmetį ir pagerbti Mažosios Lietuvos mąstytoją, humanistą, rašytoją Vilhelmą Storostą-Vydūną, kurio 150-osios gimimo metinės minėtos 2018 metais.

Nors ir laikinai nutolę nuo sau įprasto komedijinių aktorių amplua, teatro artistai sukūrė tikrai gilų ir įsimintiną pasirodymą, kuriame skambėjo prozos tekstai, Jurgio Baltrušaičio eilėraščiai ir liaudies dainos, o net tolimiausiuose kraštuose širdyje nešiojamą Tėviškę simbolizavo nuolatinio teatro scenografo Zigmo Morlenco sukurti inkilėliai, kuriuos buvo galima nešioti ant pečių kaip kuprines.

Kompozicijoje „Eisim namo“ pasirodė Raimonda Vaičaitytė, Rasa Dilienė, Mindaugas Dilys, Sonata Paulienė, Edmundas Paulis, Jonas Tamošaitis, Albina Miliauskienė, Vytautas Norkus, Karolina Kliukienė.

Vaidinimas buvo parodytas keletą kartų: apžiūroje Kudirkos Naumiestyje 2017 metų rudenį, Dainų šventės Teatro dienos generalinėje repeticijoje Telšiuose ir, žinoma, Vilniuje 2018 metų liepos 4 dieną Bernardinų sode vykusioje Teatro dienoje „Sau, tautai, žmonijai“, taip pat ir Skirsnemunėje metų pabaigoje vykusio Padėkos vakaro metu, kai susirinkusiems miestelio gyventojams koncertavo vietos kolektyvai, o aktyviausiems buvo įteiktos padėkos už indėlį į Skirsnemunės miestelio gyvenimą, tarp jų – skirsnemuniškei poetei, buvusiai teatro aktorei Julijai Galbuogienei, aktyviems įvairių bendruomenės renginių organizatoriams ir dalyviams, teatro draugams Daliui Tamošaičiui ir Benediktui Diliui.

„Dainų šventės Teatro diena paliko daug išpūdžių. Generalinė repeticija vyko Telšiuose. Žingsniuodama kolonoje mačiau žmonių eiseną be pabaigos, kuri vingiavo gatvėmis ir gatvelėmis į Telšių slėnį.

Publicistinė kompozicija „Eisim namo“ Lietuvos šimtmečio dainų šventės „Vardan tos...“ Teatro dienoje „Sau, tautai, žmonijai“ Vilniuje Bernardinų sode. R. Vasiliauskienės nuotr.

Dėkojau sau už tai, kad esu teatre ir kad turiu galimybę pamatyti, pajusti, pabūti maža dalimi visumos, sudarančios nepakartojamą reginį, – prisimena Sonata Paulienė. – Nors po repeticijos Telšiuose jau įsivaizdavau, ko galima tikėtis Vilniuje, bet vis tiek viskas buvo kitaip – pati atmosfera, besišypsantys dalyviai, visi tokie, kaip ir tu, jie myli teatrą, jie panašūs į tave vidumi, pomėgiais... Eisenoje kartu su šventiškai nusiteikusiais kolektyvais ėjome išdidžiai, nešdami savo teatro vėliavą, skanduodami: „Mūsų siela gali dar aukščiau pakilti!“, o svarbiausia – atstovaudami mažam Lietuvos miesteliui, mūsų Skirsnemunei, kurioje kuriame, darome širdžiai mielus dalykus. Didžiavausi Skirsnemune, didžiavausi savimi, didžiavausi visais mumis“.

Teatro aktoriai eisenoje Lietuvos šimtmečio dainų šventėje iš Bernardinų sodo į Katedros aikštę. R. Vasiliauskienės nuotr.

Mokytoja Karolina Kliukienė su Skirsnemunės teatru dalyvavo Dainų šventei skirtame publicistiniame vaidinime „Eisim namo“. „Teatro scenoje atsidūriau neplanuotai ir netikėtai. Nors visą laiką, dar nuo mokyklos laikų mėgau organizuoti įvairius renginius, kurti pasirodymus, pati scenoje nevaidinau. Todėl džiaugiuosi, kad dirbdama Skirsnemunės J. Baltrušaičio mokykloje turėjau galimybę prisijungti prie Birutės Šneiderienės vadovaujamo teatro „Pakeleivis“. Scena, žiūrovai, kolegos suteikė pasitikėjimo savimi, adrenalino ir smagaus, turiningo laiko praleidimo“, – džiaugiasi Karolina, pati vadovaujanti Skirsnemunės mokyklos teatro studijai.

*Teatro penkmečiui –
„Dobilėlis penkialapis“*

2018-ieji Skirsnemunės mėgėjų teatro kelyje tapo savotišku atskaitos tašku – teatrui sukako penkeri. Amžius kolektyvui ne toks ir didelis, tačiau ši sukaktis pasirodė neblogo proga pažvelgti atgal į nueitą kelią ir pagalvoti apie ateitį.

Sukakčiai pažymėti vėlgi pasirinktas visiems gerai žinomas kūrinys – Balio Sruogos „Dobilėlis penkialapis“. Tokius kūrinius statyti – visuomet didelė rizika: kiekvienam, mačiusiam klasikinį spektaklio pastatymo variantą, kyla abejonė, ar begalima į kūrinių pažvelgti kaip nors kitaip. Vis dėlto, Skirsnemunės teatras ir režisierė pažvelgė. Ir padarė visiškai kitaip.

Vienas iš pagrindinių šio spektaklio režisūrinių sprendimų – meškerės. Kodėl? – ne vienas klausė režisierės. „Todėl, – aiškino Birutė, – kad plačiai žinomas vyrų pomėgis yra medžioklė arba žvejyba“. Juk sakoma, kad galima „susižvejoti“ vyrą ar žmoną, „pagauti“ meilę. Kaip tik taip ir nutiko spektaklio „dobilėliams penkialapiams“.

Spektaklio siužetas neįmantrus, tačiau pamokantis: užkietėję viengungiai, senbernių brolijos nariai netikėtai sužino apie „bemoteriams“ naujai įvedamą „buliavos“ mokestį. Susirūpinę dėl savo materialinės padėties jie vienas per kitą skuba pasipiršti turtingajai Rožei Kumpytei, tuo labai išžeisdami savo ankstesnes draugžes. Susivienijusios moterys nusprendžia pamokyti netikėlius...

Spektaklio tema – vyrų ir moterų santykiai – sena kaip pasaulis ir, tuo pačiu, aktuali visiems laikams. O naujai, šiuolaikiškai ir išpūdingai interpretuotas spektaklis nuo pat pradžios tiesiog pakerėjo žiūrovus, įtraukdamas į scenoje šėlstančią linksmą bufonadą sprendžiant ne vieną vyrą kamuojantį amžinąjį klausimą „vesti ar nevesti?“.

Dalį „Dobilėlio penkialapio“ personažų puikiai įkūnijo jau visiems Skirsnemunės mėgėjų teatro gerbėjams gerai pažįstami aktoriai: Rasa Dilienė (ponia Bračgulienė), Mindaugas Dilys (Antanas Šiaučiūnas), Sonata Paulienė (ponia Skruzdėlienė), Edmundas Paulis (Lynas Puskepalis), Jonas Tamošaitis (Jonas Geležėlė), Albina Miliauskienė (tarnaitė Alžbutė), Vytautas Norkus (Pipynė). Tačiau beveik antra tiek aktorių buvo nauji, anksčiau Skirsnemunės teatro spektakliuose nematyti, vis dėlto, puikiai

Marcelinas Šeškas (Alvydas Šimaitis) publiką prajuokindavo iš karto tik pasirodęs scenoje. A. Sinkaus nuotr.

Vyriška kompanija – Antanas Šiaučiūnas (Mindaugas Dilys), Lynas Puskepalis (Edmundas Paulis) ir Marcelinas Šeškas (Alvydas Šimaitis) – sceninėje žvejyboje. A. Sinkaus nuotr.

įsilieję į kolektyvą: Edita Riaukienė (Magdusė Pipynienė), Linas Burnelaitis (Krizentas Šnipščiūnas), Rūta Zmejauskienė (panelė Rožė Kumpytė), o taip pat – Jurbarko kultūros centro Konstantino Glinskio teatro veteranas Alvydas Šimaitis (Marcelinas Šeškas).

Premjera, kaip jau įprasta, vykusi sausakimšoje salėje, taip pat, kaip jau įprasta, praėjo su trenksmu ir ovacijomis. Publikai patiko viskas: nauja seniai žinomo spektaklio interpretacija, įtaigi aktorių vaidyba ir charakteriai, Zigmo Morlenco sukurta išpūdinga scenografija, susidedanti iš penkių kėdžių ir meškerių, ir, žinoma, rūbai, nes antrojoje dalyje, „žalvakaryje“, ponios savo asmenybės „pridengė“ ne kaukėmis, o vienodomis suknelėmis.

„Dobilėlis“ bent keleriems metams tapo teatro „vizitine kortele“ – 2018–2020 metais su šiuo spektakliu įvairiose scenose visoje Lietuvoje pasirodyta 26 kartus, sudalyvauta XXIV-osios Lietuvos suaugusiųjų teatrų apžiūros-šventės „Atspindžiai“ regioniniame ture, vykusiame Kelmėje, kur teatras

Ponia Bračgulienė (Rasa Dilienė) atrodė visada nepatenkinta, nes vyrai sukosi ne apie ją, o apie Rožę Kumpytę. A. Sinkaus nuotr.

iš autoritetingos vertinimo komisijos, kurią sudarė Lietuvos nacionalinio kultūros centro Teatro poskyrio specialistai Irena Maciulevičienė ir Ramūnas Abukevičius bei Kelmės mažojo teatro vadovas Algimantas Armonas, sulaukė daug gerų atsiliepimų. Tąkart teatras ne tik tapo šios šventės diplomantu, bet buvo pakviestas savo spektaklį parodyti ir baigiamojoje šventėje Kupiškyje.

Šis spektaklis išgarsino skirsnemuniškius visoje Lietuvoje – daugelio miestų, miestelių ir kaimų žiūrovai norėjo pamatyti būtent „Dobilėlį“. Su juo gastroliuota Kražiuose, Viešvilėje, Skaudvilėje, Panemunės pilyje, Pasvalyje, Vadžgiryje, Meironiškiuose, Kalvarijoje, Alksniupiuose, Rėkyvoje, Žukuose, Veliuonoje... Visų vietų, kurių žiūrovai plojo skirsnemuniškių „Dobilėliui“, ir neišvardinsi...

Paskutinį kartą „Dobilėlis penkialapis“ parodytas 2022 m. birželio pradžioje Tauragėje vykusios miesto šventės metu lauko scenoje Tauragės pilies kieme.

Magdusė Pipynienė (Edita Riaukienė) iš visų vyrų nenorėjo matyti tik savo Petrelio. A. Sinkaus nuotr.

Ponia Skruzdėlienė (Sonata Paulienė) senbernius vedžiojo kaip šuniukus. A. Sinkaus nuotr.

Sulaukta ir nemažai gražių įvertinimų. 2019 m. kovo 23 d. Varėnos kultūros centre keturioliktą kartą Lietuvos nacionalinio kultūros centro ir Lietuvos mėgėjų teatro sąjungos organizuotoje Lietuvos mėgėjų teatrų šventėje „Tegyvuoja teatras“, skirtoje Teatro dienai paminėti, šis spektaklis įvertintas nominacija „Ryščiausia scenografija“. Tų pačių metų birželio 30-ąją Kuršėnuose vykusiame respublikiniame mėgėjų teatrų festivalyje-konkurse „Kazimiera Kymantaitė – nacionalinės dramaturgijos puoselėtoja“, skirsnemuniškių spektaklis pelnė aukštą apdovanojimą – II laipsnio diplomą bei vėlgi nominaciją už „Ryščiausią scenografiją“. O rugsėjo 7 d. Jono Basanavičiaus gimtinėje Ožkabalių k. vykusiame Sūduvos mėgėjų teatrų festivalyje „Atžalynas“ išpūdingajam Geležėlei – Jonui Tamošaičiui atiteko žiūrovų prizas už geriausią vyro vaidmenį.

Rožei Kumpytei (Rūtai Zamejauskienei) buvo teikiamos gėlės ir dovanojamos širdys. A. Sinkaus nuotr.

Taip jau atsitiko, kad tik vienam spektakliui, „Dobilėliui penkialapiui“, į teatrą atėjo pedagogė Rūta Zamejauskienė – ir iš karto sužibėjo Rožės Kumpytės vaidmeniu. „2017 metais iš Vilniaus atsikrausčiau gyventi į Skirsnemunę, kur gyvena mano tėvai, brolio šeima. Kultūros dalykai visada buvo man artimi. Vilniuje giedojau Arkikatedros chore, dainavau Utenos kraštiečių chore „Indraja“, vaidinau Pilaitės liaudies teatre. Vasarą, atostogaudama Skirsnemunėje, stengdavausi dalyvauti Šv. Baltramiejaus atlaiduose, nepraleisti miestelio šventės, ir, žinoma, pamatyti jau tradicine tapusią Skirsnemunės mėgėjų teatro spektaklio premjerą. Todėl visai nenuostabu, kad atsikrausčiusi gyventi į šį kraštą aktyviai įsitraukiau ir į kultūrinį gyvenimą: pradėjau giedoti Skirsnemunės Šv. Jurgio bažnyčios chore, dainuoti Jurbarko kultūros centro folkloro grupėje „Imsrė“, griežti smuiku Veliuonos kultūros centro Raudonės kaimo kapeloje. Režisierė Birutė Šneiderienė pakvieti įsilieti į Skirsnemunės mėgėjų teatro trupę, kur spektaklyje „Dobilėlis penkialapis“ sukūriau Rožės Kumpytės vaidmenį. Su spektakliu aplankėm ne vieną Lietuvos kampelį, kas suteikė nemažai džiaugsmingų akimirų“, – patirtimis Skirsnemunės teatre dalinasi Rūta.

Paskutinis „Dobilėlio penkialapio“ pasirodymas Tauragėje 2022 m. Teatro „Pakeleivis“ archyvo nuotr.

„Dobilėlyje penkialapyje“ šarmingąją Magdusę Pipynienę suvaidinusi Edita Riaukienė į Skirsnemunės teatrą pakliūti sakėsi norėjusi labai seniai – tik vis nedrįso pasisiūlyti. „Nuo vaikystės norėjau visur dalyvauti, bet kažkodėl be naujametinių karnavalų niekur netikdavau. Gyvenau mokyklos bendrabutyje, ten auklėtoja Č. Graubauskienė stengdavosi visus vaikus įtraukti į užklausinę veiklą, tai esu vaidinusi ir aš: „Žaldokynėje“ – kaimietę be žodžių ir dar – princą“. Vėliau Edita bandė užsiimti kitokiomis veiklomis: šoko liaudiškų šokių būrelyje, ėjo į chorą, netgi bandė dainuoti moterų ansamblyje. „Bandžiau dainuoti, bet, pasirodo, neturiu balso. Nenorėjau kolektyvo gadinti, tai siūliausi pabūti vairuotoja ar dar ką nors padėti – labai norėjau dalyvauti“, – prisimena ji. Į Skirsnemunės teatrą Edita ryžosi ateiti, kai sužinojo, kad „Dobilėliui penkialapiui“ trūksta artistų ir dar paraginta pusseserės Vilmos. Iš pradžių buvo labai nedrąsu. „Bijojau, nes nepažinojau nei režisierės, nei teatro žmonių. Bet kuo toliau, tuo labiau man patinka“, – džiaugiasi Edita, į teatro veiklą įtraukusi ir savo vyrą Albiną. Šis, tiesa, į sceną nesiveržia, bet visada atskuba į pagalbą, kai reikia ką nors prisukti, prikalti, surišti ar pakabinti, be to, kartu važinėja į gastroles, kur irgi visada praverčia ir vyriška ranka, ir palaikymas salėje.

„Paskubejo“

*P*o miestiško, poniško, netgi kiek snobiško „Dobilėlio“ režisierėi B. Šneiderienei, matyt, norėjosi kažko visiškai kito, todėl savo teatralams 2019-ųjų miestelio šventei ji pasiūlė rengti vėlgi visai kitokį vaidinimą – Liudvikos Didžiulienės-Žmonos lengvą kaimietišką komediją „Paskubėjo“. Komedijos siužetas paremtas klaida, nesusipratimu. Turtingas „amerikontas“ Kligis (Mindaugas Dilys) su pažįstamu ūkininku Bilėnu (Edmundas Paulis) ketina vykti pas Galinius (Alvydas Šimaitis ir Sonata Paulienė). Kaimo davatkos (Albina Miliauskienė ir Rasa Dilienė), nugirdusios jų pokalbį, šventai įsitikinusios, kad „amerikontas“ atvyksta pirštis Galinių dukrai Juzei (Edita Riaukienė), todėl čia prasideda audringas pasirošimas piršlyboms. Deja, pabaigoje paaiškėja, kad Kligis teketino... pirkti kumelę.

Spektaklyje taip pat pasirodė samdiniai Linas Burnelaitis ir Jonas Tamošaitis, kaimo merga Rūta Vasiliauskienė, piemu Vytautas Norkus ir.. visas Jurbarko kultūros centro Skirsnemunės skyriaus moterų vokalinis ansamblis „Vikinda“, vadovaujamas Olgos Jurėnienės – skambėjo šio ansamblio gyvai atliekamos liaudiškos dainos, o pačios atlikėjos gražiai įsikomponavo į masines scenas.

Per Šv. Baltramiejų sausakimšoje salėje susirinkę žiūrovai susižavėję stebėjo komediją apie painiavą sumaišius kumelės pirkimą su piršlybomis, režisierės ir aktorių bei dainininkių išradingų kūrybinių idėjų ir darbo dėka virtusių šmaikščiu ir pašėlusiu žaidimu, kuriame akimirksniu vienas kitą keitė linksmi dialogai, žaismingos mizanscenos, šokiai ir dainos... Šiame spektaklyje, kaip jau įprasta Skirsnemunės teatre, scenoje buvo šėliojama iš visų jėgų: personažai voliojosi ne lovose, o ant didžiulių pagalvių, ruošdamiesi piršlyboms mėtėsi... kumpiais, o „Vikindos“ dainos ir linksma choreografija šį liaudišką kūrinių pavertė bemaž miuziklu.

Deja, „Paskubėjo“, kaip ir „Melo diena“, buvo iš tų spektaklių, kurie, dėl įvairių priežasčių, buvo parodyti tik keletą kartų. Galbūt tam įtakos turėjo 2020 metais prasidėjusi koronaviruso pandemija,

Spektaklyje buvo daug įdomių epizodų: štai motina su dukra (Sonata Paulienė ir Edita Riaukienė) nepasidalina „skepetuko“ Viduryje – kaimo merga (Rūta Vasiliauskienė). A. Sinkaus nuotr.

aktorius ir žiūrovus uždariusi namuose, o gal „Dobilėlio penkialapio“ žavesys – teatras pasirodyti vis buvo kviečiamas būtent su šiuo spektakliu.

„Paskubėjo“ buvo parodytas per premjerą ir dar vieną kartą Skirsnemunėje, Pagyvenusių žmonių dienos proga Jurbarko krašto šventės metu Dvaro parke – iš viso 6 kartus.

Tiesa, „Paskubėjo“ nuotoliniu būdu dar sudalyvavo XXV-joje Lietuvos suaugusiųjų mėgėjų teatrų apžiūroje-šventėje „Atspindžiai“, kuri, kaip ir daugelis kitų renginių 2020 metais, buvo ne tokia kaip visada. Vietoj gyvų pasirodymų II-jame ture teatrai siuntė komisijai savo spektaklių įrašus. Komisijos narių sprendimu skirsnemuniškių, dalyvavusių miestelių, kaimų teatrų grupėje, spektaklis „Paskubėjo“ surinko 81 balą.

Idomios spektaklio mizanscenos. Motina (Sonata Paulienė) kalbasi su davatka (Rasa Diliene), o kita davatka (Albina Miliauskienė) šnekina Juzę (Edita Riaukienė). Paskui poros keičiasi. A. Sinkaus nuotr.

Jurbarkietis Alvydas Šimaitis, Skirsnemunės teatre debiutavęs Marcelino Šeško vaidmeniu „Dobilėlyje penkialapyje“, skirtingai nuo daugumos kitų šio teatro artistų – tikras scenos profesionalas, daugybę metų vaidinęs ir nesuskaitomą skaičių vaidmenų sukūręs Konstantino Glinskio teatre. Jį režisierė, pritrūkusi vyrų spektakliui, iš Jurbarko teatro „pasiskolino“, tačiau pamiršo „grąžinti“ – Alvydas taip ir liko Skirsnemunės teatre. Alvydą, ko gero, galima būtų vadinti prigimtiniu talentu, nes scenoje jis jaučiasi ir elgiasi taip organiškai, kad, atrodo, užtenka tik pasirodyti, ištartį žodį – ir žiūrovai jau leipsta juokais.

Linksmi spektaklio epizodai. Kaimo merga (Rūta Vasiliauskienė) atneša kirvį samdiniui (Linui Burnelaičiui). Greta – ūkininkas Bilėnas (Edmundas Paulis) A. Sinkaus nuotr.

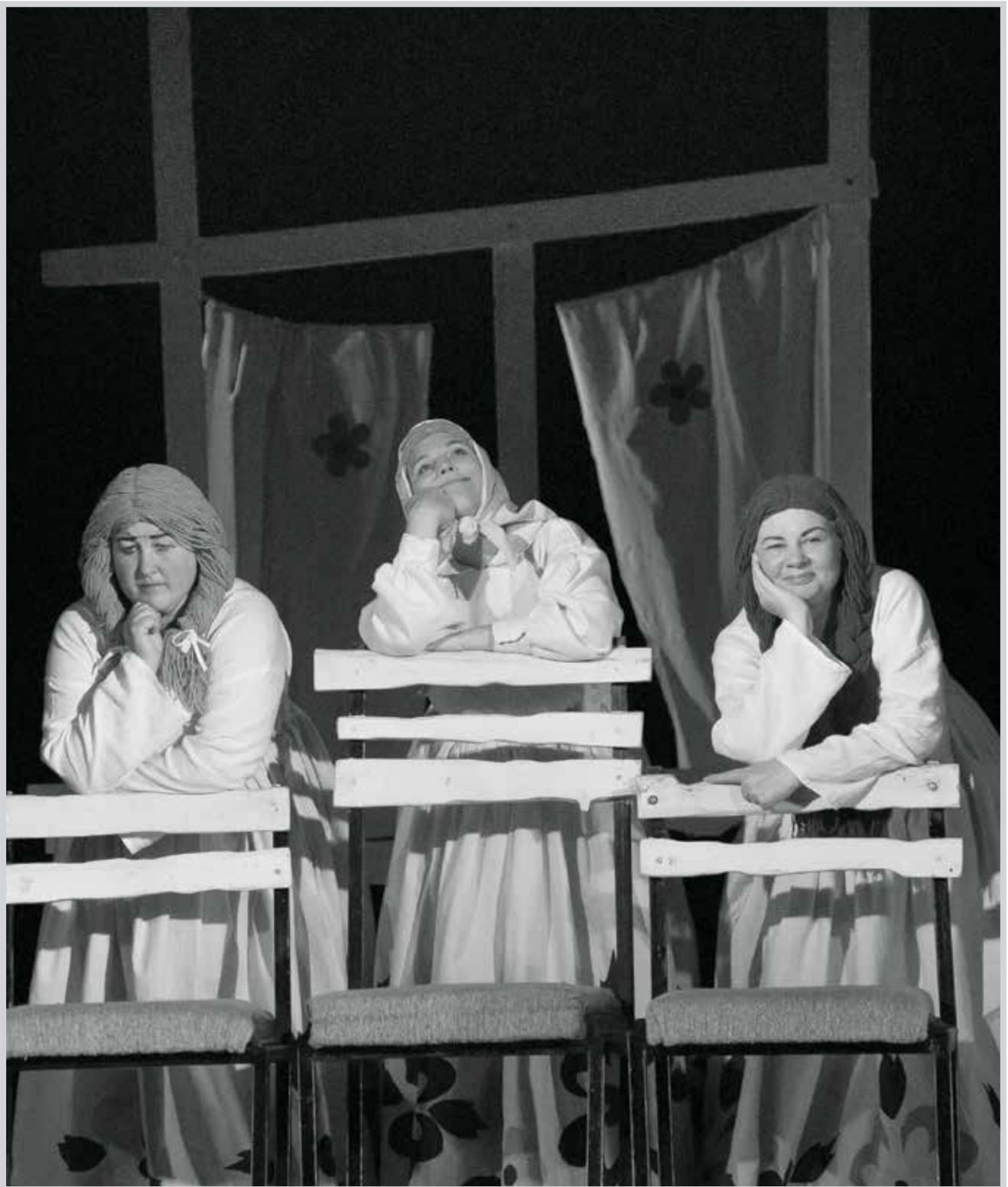
Skirsnemuniškį Liną Burnelaitį į teatrą pakvietė jame jau vaidinęs Mindaugas Dilys, mat sugalvojus statyti „Dobilėlių penkialapį“ teatre labai reikėjo vyrų. „Vaidinti buvo tekę tik vaikystėje, besimokant aštuonmetėje mokykloje, – prisimena Linas. – Kai Mindaugas pakvietė į teatrą, pagalvojau – o kodėl nepabandžius?“ Bandydas pasirodė labai sėkmingas – linksmas, charakteringas, visada ir visur juokingąją gyvenimo pusę išžiūrintis Linas puikiai suvaidino ne tik stačiokišką agronomą Šnipščiūną „Dobilėlyje“, bet ir kitus juokingus bei įsimenančius personažus, tokius kaip ūkininko Bilėno samdinys spektaklyje „Paskubėjo“ kartu su Jonu Tamošaičiu, o jo ir Edmundo Paulio vaidinamų plevėšų Bobčinskio ir Dobčinskio duetas „Revizoriuje“ tikrai nepaliko abejingų – tą patvirtins kiekvienas, matęs šį skirsnemuniškių spektaklį. Režisierė Birutė džiaugiasi Lino šeiminingumu ir išradingumu: „Kiti dar tik svarsto apie rekvizitą, o Linas, žiūrėk, jau atneša jį pagaminęs: meškeres „Dobilėliui“ arba puikias liaudiško stiliaus tvoreles iš vytelių spektakliui „Paskubėjo“.

„Amerikontas“ Kligis (Mindaugas Dilys) ir Bilėnas (Edmundas Paulis) tariasi vykti pirkti kumelės. Bet davatkomės (Albinai Miliauskienė ir Rasai Dilienei) atrodo kitaip... A. Sinkaus nuotr.

2019 metais į Skirsnemunės teatrą įsijungė taip pat jurbarkietė Rūta Vasiliauskienė. „Išėiti į sceną vaidinti buvo viena iš mano svajonių, – prisipažįsta Rūta. – Gal ne tokia, apie kurią galvoji kasdien, bet vis sugrįžtanti ir viliojanti. O svajonės turi savybę pildytis. Taip atsitiko ir man. Kai viena iš pagrindinių „Dobilėlio penkialapio“ aktorių, Rožę Kumpytę vaidinusi Rūta Zmejauskienė, dėl asmeninių aplinkybių turėjo palikti teatrą ir jau įsibėgėjusį spektaklį, režisierė man pasiūlė perimti jos rolę. Tai buvo šokas. Juk tik atėjusi į teatrą tikėjaisi, kad gausiu kokį kuklų, antraeilį vaidmenį, padėsiantį apsiprasti – toks ir buvo pradėtame repetuoti spektaklyje „Paskubėjo“ man skirtas kaimo mergelės vaidmuo. O čia reikėjo perimti vieną iš pagrindinių vaidmenų jau sukurtame spektaklyje, kur kiekvienas puikiai žinojo, ką ir kada turi daryti. Buvo labai baisu ir sunku, tačiau, atrodo, susitvarkiau. Žinoma, padėjo ir scenos partneriai – juk vaidini ne vienas. Ir dabar atsimenu, kaip pamiršusi vaidmens žodžius pajutau užliejant paniką, o Šnipščiūną vaidinęs Linas Burnelaitis, supratęs, kad atsakymo iš manęs vargu ar sulauks, pažvelgė į mane ir ne pagal scenarijų paklausė: „Niu?“ Ir ką gi – „pramušė“, vaidinimas tęsėsi“.

Vėl „Trys mylimos“

Koronaviruso pandemija, visus uždariusi namuose ir beveik paralyžiavusi visuomeninį ir kultūrinį gyvenimą, Skirsnemunės teatro aktorių troškimo vaidinti neįveikė. Artėjant 2020 metų vasarai, kai atgimė viltis, kad vėl bus leidžiama rengti masinius renginius, režisierė ir aktoriai nutarė išlaikyti premjerinių spektaklių tradiciją. Siekdami kiek įmanoma apriboti kontaktus, nusprendė apsieiti su nedideliu aktorių sąstata ir atgaivinti pirmąjį teatro spektaklį – Žemaitės „Tris mylimas“.

Naujose „Mylimose“ buvo po lygiai pirmajame spektaklyje vaidinusių ir naujų aktorių. Prieš septynerius metus vaidintas roles teko atsiminti naivuolei Domicėi – Rasai Dilienei, senberniui Kozeriui – Edmundui Pauliui ir tarnaitėi Barbelei – Sonatai Paulienei. Gudriojo berno Liudviko vaidmuo teko Mindaugui Diliui, pikčiurnos motinos – Rūtai Vasiliauskienei, o tokios pat piktos jos dukters Petronės – Editai Riaukienei.

„Trys mylimos“ Skirsnemuniui iš naujo buvo pristatytos 2020 m. rugpjūčio 23 dieną miestelio šventės metu. Praėjus septyneriems metams, šis spektaklis tikrai nebuvo, o ir negalėjo būti, ankstesniojo „klonas“. Pasikeitę aktoriai įnešė naujų spalvų, o ir vaidinę pirmajame spektaklyje per tuos metus įgijo daug naujos patirties: tiek gyvenimiškos, tiek vaidybinės. Visai kitokie rūbai, atnaujintos dekoracijos, pasikeitusi muzika ir spektaklio mizanscenos žiūrovams pristatė kitokį, negu jie atsiminė, kūrinį, sulaukusį, vis dėlto, nė kiek ne mažesnio palaikymo ir susižavėjimo už ankstesnįjį – linksma ir nuotaikinga komedija žavėjo šmaikščiais dialogais, įtaigiai išreikštais personažų charakteriais, išskirtiniais rūbais ir dekoracijomis.

Naujosios „Trijų mylimų“ interpretacijos populiarumui taip pat neabejotinai koją pakišo karantinas. Kaip tikriausiai dar visi atsimena 2020-ųjų rudenį vėl buvo uždrausti visi vieši renginiai, o „Tris mylimas“ skirsnemuniškiai antrą kartą galėjo parodyti tik kitų metų pavasarį – lauko erdvėje prie Jurbarko krašto muziejaus minint Tarptautinę šeimos dieną.

Domicė (Rasa Dilienė), motina (Rūta Vasiliauskienė) ir Petronė (Edita Riaukienė) vėl svajoja apie Liudviką (Mindaugas Dilys). A. Sinkaus nuotr.

O čia tikrieji mylimieji: Barbelė (Sonata Paulienė) ir Liudvikas (Mindaugas Dilys). A. Sinkaus nuotr.

Spektaklis dar kiek atgimė 2022 metais – parodytas gegužės mėnesį vykusiame ugniagesių profesinės šventės – Šv. Florijono dienos – minėjime Raudonės pilyje, „Bijotų dvaro festivalyje'22“, Lomių kaimo bendruomenės šventėje „Tave šaukia gimtinė“ ir tradiciniame „Šiluvos devyndienyje 2022“ – iš viso 7 kartus.

Sunku pasidalinti mergomis ir pinigais. Kozeris (Edmundas Paulis) ir Liudvikas (Mindaugas Dilys). A. Sinkaus nuotr.

„Revizorius“

Kaip paaikėjo, režisierė jau keletą metų svajėjo Skirsnemunės teatre pastatyti Nikolajaus Gogolio „Revizorių“ – keista, netgi tragikomiška XIX amžiaus istorija apie korumpuotus provincijos miestelio valdininkus, per klaidą revizoriumi palaikiusius sostinės plevėsą, atrodė pakankamai įdomi bei aktuali ir šiems laikams. Tiesa, patys aktoriai iš pradžių kiek abejojo savo sugebėjimais suvaidinti pasaulinę klasiką, tačiau iššūkis buvo labai jau viliojantis ir vos šiek tiek atlaisvėjus karantino gniaužtams Skirsnemunės teatro trupė griebėsi darbo.

Gogolio pjesėje personažų gausu, be to, ji ilga, o mėgėjiški vaidinimai paprastai neviršija vienos valandos, todėl režisieriui teko gerokai padirbėti, pritaikant kūrinį Skirsnemunės teatrui. Atsižvelgiant į buvusių ir dar prisidėjusių naujų aktorių skaičių, spektaklyje liko 14 personažų, kai kurie iš jų netgi „pakeitė lytį“, pavyzdžiui, valdininkai Zemlianika ir Deržimorda, o vietoj Gogolio pjesėje veikusio Chlestakovo tarno Stepano atsirado smuklės tarnaitė Maša.

Rugpjūčio 22-ąją Skirsnemunės miestelio šventės metu publikai pristatytame „Revizoriuje“ vaidino: Chlestakovą – Mindaugas Dilys, burmistrą – Jonas Tamošaitis, burmistro žmoną Aną – Edita Riaukienė, burmistro dukrą Marją – Rasa Dilienė, teisėją Liapkiną-Tiapkiną – Alvydas Šimaitis, gydymo įstaigų viršininkę Zemlianiką – Sonata Paulienė, mokyklų inspektorę Deržimordą – Rūta Vasiliauskienė, Počtmeisterį – Vytautas Norkus, plevėsas Bobčinskį ir Dobčinskį – Linas Burnelaitis ir Edmundas Paulis, tarnaitę Mašą – Gražina Gelžinienė, pirklę – Albina Miliauskienė, moteriškes iš liaudies – Alma Snudaitienė ir Rasa Gudaitienė.

Pačios režisierės ir nuolatinio teatro scenografo Zigmo Morlenco sukurtos spektaklio scenografijos pagrindas buvo 4 kontoros kėdės ant ratukų, ištikimai lydėjusios valdininkus, juk, kaip žinia, valdininkų pasturgaliai neretai „priauga“ prie kėdžių, ir 4 lentos, kurios, drauge su kėdėmis, pagal poreikį transformuodavosi į pačius įvairiausių dalykus: nuo valdininkų segtuvų ir stalų iki burmistro namų baldų.

Provincijos miestelyje valdininkai (Alvydas Šimaitis, Rūta Vasiliauskienė, Jonas Tamošaitis ir Sonata Paulienė) tik miegojo, ėmė kyšius ir lošė kortomis. A. Sinkaus nuotr.

„Kaip aš atrodau“, – vis klausinėjo burmistro dukra (Rasa Dilienė) ir žmona (Edita Riaukienė) Viduryje – tarnaitė Maša (Gražina Gelžinienė). A. Sinkaus nuotr.

Naujasis spektaklis, kaip ir ankstesnieji, publikai patiko. Netrukus po premjeros per Šv. Baltramiejų, tų pačių metų rugsėjo 4 d. Jono Basanavičiaus tėviškėje vykusiame Sūduvos mėgėjų teatrų festivalyje „Atžalynas“ jis buvo pripažintas geriausiu spektakliu, o apdovanojimas už geriausių vyro vaidmenį įteiktas burmistrai – Jonui Tamošaičiui. Kitais metais Tarptautinės teatro dienos proga surengtoje teatrų šventėje „GarliaTeatras: kita erdvė 3“ Garliavoje apdovanojimais už geriausius antraplanius vaidmenis buvo įvertinti šio spektaklio aktoriai Gražina Gelžinienė (tarnaitė Maša) ir Vytautas Norkus (Počmeisteris).

Su šiuo spektakliu per keletą metų įvairiose scenose pasirodyta 12 kartų.

Revizoriui (Mindaugui Diliui) nusilenkti atėjo visi: Bobčinskis (Linas Burnelaitis), Dobčinskis (Edmundas Paulis) ir pats burmistras (Jonas Tamošaitis). A. Sinkaus nuotr.

Pagaliau provincijos miestelio gyventojai (Edita Riaukienė, Edmundas Paulis ir Rasa Dilienė) horizonte išvydo naują veidą – revizorių iš Peterburgo. A. Sinkaus nuotr.

Alma Snudaitienė prie teatro prisijungė repetuojant „Revizorių“, 2021 metais. „Visada buvau meniškos sielos, – pasakoja Alma. – Mokykloje dainavau chore. Vėliau taip pat ieškojau, kur ir kaip išreikšti savo meninius sugebėjimus: dainavau Kidulių moterų ansamblyje, draugė pakvietė išbandyti savo jėgas Smalinių teatro. Kai apsigyvenau Skirsnemunėje, sutikau Editą, kuri pakvietė prisijungti prie Skirsnemunės teatro. Mielai sutikau. Čia esu jauniausia, bet jaučiuosi sava. O sutikusi Birutę, supratau, kad ir šalia vadovo galima jaustis kaip šalia draugo. Nesigailiu pasirinkusi kelionę kartu su „Pakeleiviu“.

Moteriškės iš liaudies (Rasa Gudaitienė, Alma Snudaitienė ir Albina Miliauskienė) irgi atėjo pasiskūsti revizoriui sunkiu gyvenimu. A. Sinkaus nuotr.

Dauguma aktorių į teatrą ateina prikalbinti: antrųjų pusių, pačios režisierės arba draugų, pažįstamų. Viena iš tokių – Rasa Gudaitienė, kurią vaidinti pakvietė buvusi klasiokė Albina Miliauskienė. „Su klasės drauge įsikalbėjome, kad ji čia vaidina. O mane menas visada traukė“, – sakė Rasa, į Lietuvą grįžusi iš Londono, kur savo įkurtoje šeštadieninėje mokyklėlėje mokė vaikus lietuvių kalbos, vesdavo dailės, muzikos, šokio pamokas. Tiesa, Rasa „Pakeleivyje“ užsibuvo neilgai – spėjo tik sėkmingai suvaidinti nedidelę moteriškės iš liaudies rolę „Revizoriuje“, o vėliau dėl asmeninių priežasčių teatrą paliko.

Dar viena Skirsnemunės teatro aktorė, ilgai svajojusi apie sceną ir ilgai nediršusi į ją įžengti, buvo Gražina Gelžinienė. „Mano noras vaidinti buvo nuo pat vaikystės. Mokykloje visos klasės šventės būdavo mano sugalvotos“, – prisimena Gražina. Aktyvi, vaikų darželyje dirbanti moteris ir vėliau nesibaidė žmonių, persirengimų ir iššūkių: kai reikėdavo, tapdavo ir Kalėdų seneliu, ir kitokiais vaikus linksminančiais personažais. Be to, Gražina buvo ištikima Skirsnemunės teatro gerbėja – mačiusi visus spektaklius ir kiekvienais metais iš Jurbarko atvažiuodavusi į premjeras Skirsnemunėje. „Žiūrėdavau į scenoje vaidinančius aktorius ir taip norėjosi būti tarp jų, – prisipažįsta Gražina. – Tačiau niekaip nediršau atvykti ir pasisiūlyti, bijojau, kad nepakankamai gabi esu, kad netiksiu šiam teatrui“. Laimė, ją prikalbino senas pažįstamas Jonas Tamošaitis, visada spektakliams ieškantis naujų, įdomių artistų. Debiutavusi „Revizoriuje“ nedideliu stačiokės smuklės tarnaitės Mašos vaidmeniu, Gražina iš karto atkreipė į save žiūrovų dėmesį. O „Amerikoje pirty“ jos Bekampienės ir Bekampio – Jono Tamošaičio duetas sužavėjo visus.

„Amerika pirty“

2022-aisiais teatras vėl grįžo prie lietuviškos klasikos. „Amerika pirty“ – pirmasis lietuviškas vaidinimas, parašytas brolių Antano ir Juozo Vilkutaičių, Keturakio slapyvardžiu. Pirmą kartą suvaidintas 1899 metais Palangoje, grafo Tiškevičiaus daržinėje ant jūros kranto, jis buvo pirmasis pareiškimas apie lietuvybę: „Mes esame. Mes turime savo kalbą ir savo žemę“. Maždaug taip šio spektaklio pradžioje kūrinį pristato Skirsnemunės teatras.

„Amerika pirty“ „Pakeleivio“ teatre vėlgi interpretuojama visiškai kitaip, negu įprasta matyti. Senoviška liaudiška komedija paversta linksma šėlione, kurioje pagrindinių herojų dialogai mainosi su masinėmis kaimynų, žydų ir amerikonų scenomis, ir viskas skrieja, lekia, sukasi aplink spektaklio scenografijos centre besisukančią Zigmo Morlenco sukurtą ratą, kuris čia pavirsta tuo, kuo reikia: ir kaimo aikšte, ir smukle, ir Bekampių namais.

Sunku įsivaizduoti, kad kas nors Lietuvoje nėra matęs „Amerikos pirty“ arba bent jau nežino, apie ką ji, tačiau ko nepasitaiko... Taigi, trumpai apie spektaklio siužetą. Gudrus ir apsukrus siuvėjas Vincas (Mindaugas Dilys) labiau už viską norėtų išvykti į Ameriką, bėda tik – pinigų kaip nėra, taip nėra... Laimė, turtingas *gaspadoraitis* iš kitos parapijos Antanas (Edmundas Paulis) pasisako, kad yra nusižiūrėjęs ūkininkų Bekampių (Jonas Tamošaitis ir Gražina Gelžinienė) dukrą Agotą (Edita Riaukienė), todėl labai norėtų *pareiti* pas juos žentū. Kadangi senasis Bekampis yra praskolinęs vietos žydams, Vinco galvoje greitai subręsta gudrus planas, kaip galėtų apsukti visus, gauti pinigų ir išdumti į Ameriką...

Spektaklio masinėse scenose pasirodė ir marga kompanija (Rasa Dilienė, Albina Miliauskienė, Vytautas Norkus, Sonata Paulienė, Alma Snudaitienė ir Rūta Vasiliauskienė), pagal poreikį buvusi viskuo, ko prireikdavo: smalsiais kaimynais, smuklės girtuokliais, Bekampio kreditoriais, piršliais ir svajonių amerikonais. Nedaug žodžių turinti, tačiau, ko gero, pati sunkiausia, nes visą spektaklį reikėjo praleisti scenoje, piemenuko rolę atiteko Alvydui Šimaičiui.

Taigi, nudžiuginusi Skirsnemunę paskutinį rugpjūčio savaitgalį vykusioje Skirsnemunės miestelio

Pradinė „Amerikos pirty“ daina – B. Dvariono, Just. Marcinkevičiaus žodžiais, „Oi užkilokit vartelius“. A. Sinkaus nuotr.

*Siuvėjas Vincas (Mindaugas Dilys) (dešinėje) greit apsuko aplink pirštą turtingąjį Antaną (Edmundą Paulį).
A. Sinkaus nuotr.*

šventėje, kuri 2022-aisiais buvo skirta Magdeburgo teisių suteikimo 230-osioms metinėms, „Amerika pirty“ pasileido per Lietuvą.

„Amerika“ pasirodė dar ir labai patogus gastrolėms spektaklis, nes jame nedaug rekvizito, nesunkiai sutelpančio beveik į kiekvieną transporto priemonę. Pasak vadovės, svarbiausia, kad scenoje, kurioje reikės vaidinti, galėtų apsisukti ratas, o visa kita aktoriams – vieni niekai...

Su šiuo spektakliu nuo premjeros per metus skirsnemuniškai įvairiuose festivaliuose, šventėse ir šiaip įvairiausiose scenose jau pasirodė 14 kartų. Viena iš išpūdingesnių (nes labai toli) buvo 2022 m. lapkričio 26 dieną vykusią kelionę į Ignaliną, kur vyko Kaimynų teatrų šventė.

O „Amerikos“ išvykos ir toliau dar nesibaigia, 2023 m. gegužės 27 d. Veliuonos kultūros centre vykusiame XXVI Lietuvos suaugusiųjų mėgėjų teatrų apžiūros-šventės „Atspindžiai“ rajoniniame ture Skirsnemunės „Pakeleivis“ su savo „Amerika pirty“ pateko į kitą etapą, kuriame teks pasirodyti 2023-ųjų rudenį. Profesionali komisija, kurią sudarė aktorius ir režisierius Aleksandras Rubinovas, aktorė, poezijos skaitovė Daiva Škelevaitė ir dramaturgas, prozininkas, teatro kritikas Gediminas Jankus, negailėjo režisieriui ir aktoriams gražių žodžių ir puikių įvertinimų – tiek oficialių, tiek neoficialių. Komisijos nuomone, išpūdingiausias vyriško vaidmens atlikėjas – Bekampį vaidinęs Jonas Tamošaitis, kurį komisijos pirmininkas pavadino „aukščiausios prabos artistu“. Komisiją sužavėjo ir Skirsnemunės teatro scenografija – savo minimalizmu ir estetinė švara bei originalūs režisūriniai sprendimai ir preciziškas jų įvykdymas, klasikinį ir daugybę kartų matytą spektaklį pavertę visiškai nauju, išpūdingu reginiu.

2023 m. rugsėjo mėnesį šio spektaklio dar laukia ir tradicinės Sūduvos krašto mėgėjų teatrų šventės „Atžalynas“, kasmet vykstančios Jono Basanavičiaus tėviškėje Ožkabaliuose, žiūrovai.

Vietoj vieno kreditoriaus Bekampį (Joną Tamošaitį) užpuolė visi šeši. A. Sinkaus nuotr.

Agotuką (Edita Riaukienė) spektaklyje gundė ne tik siuvėjas Vincas (Mindaugas Dilys), bet ir amerikoniška svajonė. A. Sinkaus nuotr.

Bekampienės (Gražinos Gelžinienės) ir Bekampio (Jono Tamošaičio) duetas abejingų nepaliko. A. Sinkaus nuotr.

*Naujausias spektaklis
– „Žaldokynė“*

Ir rašant šią knygėlę gyvenimas tęsiasi. „Pakeleivio“ aktoriai, rengdamiesi, vėlgi jubiliejeinei, Skirsnemunės 710 metų šventei jau sukūrė naują spektaklį – Boriso Dauguviečio „Žaldokynę“. Daugelio ne kartą matytas ir pamėgtas spektaklis skirsnemuniškių interpretacijoje įgauna naują prasmę – vietoje klasikinėje jo versijoje akcentuotos „klasių kovos“ tarp seno ir naujo, čia juokiamasi iš amžinų žmonių negerovių: apsilaidimo, tingėjimo, svetimo turto geidimo, pataikavimo valdžiai ir girtuoklystės.

Režisierė Birutė Šneiderienė, paklausta, kodėl nusprendė statyti būtent „Žaldokynę“, paaiškina trumpai: „Todėl, kad mūsų teatras jau užaugo iki jos – galime sukurti ryškius, savotiškus ir įsimenančius šios pjesės personažus“. Pasak režisierės, „Žaldokynė“ – visiems gerai žinomas spektaklis. Vyresnės kartos žiūrovai tikriausiai visi yra jį matę: arba teatre, arba klasikinėje televiziniėje versijoje, atsimeina jo personažus, mintinai moka jų frazes. Na, o jaunimui, kuris senojo spektaklio nematė, gal bus įdomu prisiliesti prie lietuviškos klasikos ir pamatyti, kaip ją interpretuoja skirsnemuniškiai. Šį kartą spektaklyje naujų veidų neišvysime – vaidmenis jame kūrė patyrę „Pakeleivio“ aktoriai, pasirodę jau ne viename šio teatro spektaklyje ir pamilti žiūrovų. Pagrindinę Jokimo Žaldoko rolę atliko teatro veteranas Jonas Tamošaitis, kaip visada, linksmi ir gerokai šaržuotai pavaizdavęs neįgaliu apsimetanti ir baisiai valdžios bijanti aludari. Ūkvedys Sidabras – Mindaugas Dilys visus žavėjo savo neišpasakytu apsukrumu, vikrumu ir... tango žingsniais, Motiejus Sapiega – Edmundas Paulis veltui bandė sužinoti Žaldoko aludarystės paslaptis ir grojo beveik visais, tiesa, menamais muzikos instrumentais. Puikiai scenoje atrodė senmergė Magdalena Paukštytė, įkūnyta Rasos Dilienės, su visu savo be galo juokingu rimtumu kiekvienam vyriškos giminės atstovui bandžiusi pastatyti „taureles“. Zakristijono Rūtos – Lino Burnelaičio pristatyti kaip ir nebereikia – jo kultinė frazė: „Turiu du sūnus. Vienas – Algirdas, kitas – ne...“, žinoma visiems. Rimtosios Žaldoko dukters Ievutės rolę puikiai suvaidino Sonata Paulienė, o ne mažiau rimto kaimyno Jono – Vytautas Norkus. Likusi trupės dalis – Gražina

Motiejus Sapiega (Edmundas Paulis) spektaklyje grojo įvairiais menamais muzikos instrumentais. A. Sinkaus nuotr.

Atvykę valdininkai (Edita Riaukienė, Albina Miliauskienė, Alma Snudaitienė ir Gražina Gelžinienė) niekaip neglėjo suprasti, ką švęsti juos sukviētė ūkvedys Sidabras (Mindaugas Dilys): sužieduotuves ar Jokimo (Jono Tamošaičio) varduves. A. Sinkaus nuotr.

Gelžinienė, Albina Miliauskienė, Edita Riaukienė ir Alma Snudaitienė – visos kartu buvo tuo, ko prireikdavo: vasarotojomis, velniukais, alumi ir valdininkais, t. y. pasirodė taip Skirsnemunės teatrui būdingose ir jį iš kitų išskiriančiose masinėse scenose.

Režisierė tvirtina, kad naujasis spektaklis – ne jos vienos, o viso aktorių kolektyvo kūrinys: kiekvienas ieškojo geriausios savo vaidmens išraiškos, spalvingų ir žiūrovus pavergiančių niuansų. „Kiekvienas profesionalus aktorius pasakys, kad žiūrovą pravirkdyti nesunku, kur kas sunkiau jį prajuokinti“, – tvirtina B. Šneiderienė su viltimi, kad naująjį spektaklį publika priims taip pat šiltai, kaip ir ankstesnius.

Šiuo atveju spektaklio scenografijos pagrindas buvo vis to paties nuolatinio scenografo Zigmo Morlenco sukurta milžiniška alaus bačka, susidedanti iš keturių dalių, kuri kartkartėmis virsdavo kėdėmis, o joje ne tik kunkuliavo alus, bet ir siautėjo velniukai, kankinantys alaus prigėrusius Žaldokynės gyventojus.

Spektaklio premjera per Šv. Baltramiejų praėjo su didžiausiu pasisekimu, o prieš spektaklį „Pakeleivis“ kartu su moterų vokaliniu ansambliu „Vikinda“ Skirsnemunei padovanojo dar vieną staigmeną – miesteliui skirtą dainą, kuri taip ir vadinosi „Skirsnemune, tau mūsų dainos“. Jos žodžius parašė buvusi teatro aktorė Julija Galbuogienė, o muziką – Rūta Vasiliauskienė.

*Nuotraukos, šviesos ir
rekvizitas*

Teatras, kaip visiems žinoma, menas efemeriškas – parodytas spektaklis, kiekvieną kartą šiek tiek kitoks, negu ankstesni, nugrimzta į nebūtį, išlikdamas tik jį vaidinusių aktorių ir mačiusių žiūrovų prisiminimuose, kurie kuo toliau, tuo labiau blanksta. O tuos prisiminimus bent šiek tiek, bent maža dalele, padeda užfiksuoti vaizdo įrašai ir nuotraukos. „Pakeleivio“ aktoriai labai džiaugiasi, kad čia jiems padeda geras teatro draugas, taip pat iš Skirsnemunės kilęs Jurbarko kultūros centro fotografas-operatorius Audrius Sinkus, savo vaizdo kamera ir fotoaparatu fiksuojantis premjeras ir kitus pasirodymus. O be to – prieš kiekvieną premjerą dovanojantis teatrui profesionalią fotosesiją.

Fotosesijų idėja režisieriui kilo 2019 metais, kai buvo baigiamas repetuoti „Paskubėjo“. Energingoji Edita Riaukienė Skirsnemunėje surado seną sodybą, kurios erdvėse Galinių Juzė gaudė „amerikončią“ Kligį. Buvo surastas netgi... arklys, su kuriuo teko pozuoti Kligį vaidinusiui Mindaugui Diliui ir piršlybų laukusiai Juzei – Editai Riaukienei. Fotosesijos rezultatas buvo puikus, nors Edita prisipažino baisiai bijanti arklių. Vis dėlto, dėl meno ir bendro reikalo ji ryžosi ne tik šalia arklio atsistoti, bet netgi jį paglostyti.

Nuotraukos tąkart buvo tokios gražios ir išskirtinės, kad nuspręsta fotosesijas rengti ir toliau. 2020-aisiais toje pačioje sodyboje, tiesa, jau be arklio, įsiamžino spektaklio „Trys mylimos“ personažai: ūkininkė su dukromis, Liudvikėlis, jo mylimoji Barbelė ir liūdnasis senbernis Kozeris

Fotosesijų tradicija buvo tęsiama ir vėliau, atminimui palikusi įspūdingų ir „Revizoriaus“, ir „Amerikos pirty“ nuotraukų. Aktoriai, džiaugdamiesi nuotraukomis ir dėkodami Audriui, tikisi, kad ši tradicija nenutrūks...

Dar vienas svarbus, nors, atrodo, ne visada privalomas spektaklio elementas – šviesos. Žinoma, teatrinį prožektorių nepastatysi vaidindamas pievoje ar miestelio aikštėje, tačiau „gimtojoje“ Skirsnemunės scenoje tinkamas apšvietimas sustiprina spektaklio išpūdį keletą, keliasdešimt kartų. Ir prie Skirsnemunės teatro premjerinių spektaklių audringo pasisekimo neabejotinai prisideda puikus Jurbarko kultūros centro šviesos inžinieriaus Gintaro Zarecko, kuriam režisierė ir aktoriai kiekvieną kartą būna neapsakomai dėkingi, darbas. Gintaras – ne paprastas apšvietėjas, jis tikras šviesų poetas, ilgai ieškantis ir randantis geriausius derinius, spalvas, apšvietimo kampus, išryškinančius scenografiją, parodančius aktorius „palankiausioje šviesoje“, sustiprinančius ir pabrėžiančius režisūrinių sprendimų išpūdį.

Teatro spektaklių rekvizitas – atskira kalba. Skirsnemunės teatre jis ypač svarbus ir pastebimas, ne veltui šis teatras ne kartą buvo nominuotas už „ryškiausią scenografiją“. O ją kuriant prisideda ne tik režisierė ir scenografas Zigmas Morlencas, bet ir visi teatro aktoriai. Režisierė su dėkingumu prisimena, kaip Jonas Tamošaitis spektakliui „Amerika pirty“ visoje Skirsnemunėje ieškojo senoviškų medinių grėblių, juos remontavo, drožė ir įstatinėjo išlūžusius dantis. Iš namų – savo ir kaimynų, giminių, pažįstamų – teatro aktoriai suneša ir kitus, atrodo, jau niekam nereikalingus, tačiau teatre naujam gyvenimui prisikeliančius daiktus: senus telefono aparatus, skrynias ir „gurbus“, senovines maldaknyges, lovatieses, staltieses, nenaudojamus audeklus ir medžiagas, iš mados išėjusius rūbus – scenoje visa tai sušvinta naujomis spalvomis ir prisideda kuriant spektaklių atmosferą.

*Respublikinės teatro šventės
„Lauro vainikas“*

Po ilgų ir varginančių repeticijų sukurtą spektaklį, žinoma, norisi parodyti žiūrovams. Tačiau taip pat įdomu yra pamatyti ir kitų teatrų pastatytus vaidinimus: pasidžiaugti, pasimokyti, pasisemti patirties, pagaliau – susitikti ir susipažinti su bendraminčiais, žmonėmis, taip pat apsėtais teatro idėjos. Būtent dėl to rengiamos teatro šventės ir festivaliai, kuriuose galima pasimatyti, pabendrauti, save parodyti ir į kitus pasižiūrėti. „Pakeleivis“ – dažnas įvairių švenčių ir festivalių, vykstančių visoje Lietuvoje, dalyvis, kai kuriuose iš jų tenka apsilankyti tik kartą ar du, o į kitus vykstama kone kasmet. Beveik nuo pat savo susikūrimo Skirsnemunės teatras dalyvauja kasmetiniame Sūduvos mėgėjų teatrų festivalyje „Atžalynas“, teatrų festivalyje „Pulsas“ Rėkyvoje, teatrų šventėse Alksniupiuose, ne kartą pasirodė „Šiluvos devyndienyje“, jau keletą metų iš eilės svečiuojasi festivalyje „GarliaTeatras“ Garliavoje, „Bijotų dvaro festivalyje“, ryšiai užmegzti ir su Ignalina, kur vyksta Kaimynų teatrų šventė, ir daugeliu kitų kraštų. Tačiau juk negali visada tik važiuoti į svečius, draugus reikia ir kviesti pas save. Be to, ir ištikimus žiūrovus norisi nudžiuginti.

Galbūt kaip tik dėl šių priežasčių savo penkmetį Skirsnemunės teatras nusprendė pažymėti ne tik išskirtiniu spektakliu (toks, kaip pamenate, buvo „Dobilėlis penkialapis“), bet ir didele švente, taip sakant, „driokstelėti“. Sugalvota padaryti šventę ne tik aktoriams, bet ir žiūrovams – surengti teatrų festivalį, pasikviesti į svečius kitus draugiškus teatrus, pas kuriuos jau svečiuotasi ar su kuriais susitikta ne vieną kartą. Pavadinimas šventei, kuri, kaip jau tada tikėtasi, taps kasmetine, gimė pažvelgus į Skirsnemunės herbe pavaizduotą lauro medį. Kiek pasvarsčius ir pasiblaškius tarp „Lauro lapo“ ir „Lauro vainiko“, vis dėlto, apsistota ties pastaruoju pavadinimu – kiekvienam juk norisi, lyg antiikiniam menininkui, būti apvainikuotam laurais.

Pirmąjį „Lauro vainiką“ vedė Skirsnemunės teatro šeimininis duetas Rasa ir Mindaugas Diliai. A. Sinkaus nuotr.

„Lauro vainikas“ – tikras „Pakeleivio“ teatro „kūdikis“. Šią šventę teatro aktoriai kuria ir organizuoja nuo pradžios iki pabaigos: rašo scenarijus, kuria plakatus ir bukletus, puošia salę, nešioja kėdes, pristatinėja spektaklius, linksmina žiūrovus pertraukose, priiminėja svečius, tepa sumuštiniai, pilsto kavą ir arbatą, ir, žinoma, joje vaidina... Taigi apie „Lauro vainikus“ norisi papasakoti šiek tiek plačiau.

Pirmojoje respublikinėje mėgėjų teatrų šventėje „Lauro vainikas“, įvykusioje 2018 m. spalio 20 d. Skirsnemunėje, žiūrovams buvo pristatyti net keturi spektakliai, o pertraukose tarp jų taip pat neteko nuobodžiauti – kultūros namų veidrodžių salėje tąkart koncertavo atlikėjas Naglis Mačėnas, Jurbarko kultūros centro Skirsnemunės skyriaus moterų vokalinis ansamblis „Vikinda“ bei vienas iš teatro aktorių – Mindaugas Dilys. Šventę tada pradėjo pats Skirsnemunės teatras, parodęs „Dobilėlių penkialapį“. Buvo teatro penkmetis, taigi sulaukta ir Lietuvos Respublikos Seimo nario, skirsnemuniškio Ričardo Juškos gražių palinkėjimų, o po spektaklio Jurbarko kultūros centro direktorė Aida Bliundžiuvaitienė, apžvelgusi nueitą kelią, linkėjo teatrui gražios ir kūrybingos ateities. Vėliau Raseinių rajono kultūros centro mėgėjų teatras „Braižas“, pristatęs K. Karpavičiūtės dramą „Mylėk savo artimą“ (rež. Jolanta Šimaitienė), visus privertė surimtėti, nes šis spektaklis subtiliai ir originaliai palietė sunkią, dar ir dabar itin skausmingą holokausto Lietuvoje temą. Po šio giliai žiūrovus sujaudinusio spektaklio visus vėl pralinksmino nuotaikinga Skaudvilės kultūros namų mėgėjų teatro komedija „Daktaras irgi žmogus“, kurią ne tik režisavo, bet ir scenarijų kūrė šio teatro vadovė Zita Jurevičienė. Pabaigoje žiūrovai pamatė dar vieną komediją – Šakių kultūros centro Zanavykų teatro sukurtą Žemaitės „Budyne“ (rež. Gražina Guzovijienė), linksmi, originaliai bei įsimintinai interpretavusią mūsų literatūros klasikės kūrinį ir priminusią, kad žmonių silpnybės bei ydos vienodos visais laikais ir visuose regionuose. Šventė užbaigta gražiais sveikinimais ir dovanomis, šiltais palinkėjimais Skirsnemunės mėgėjų teatrui ir jo vadovei auginti savuosius laurus ir džiuginti žiūrovus naujais spektakliais.

Po pirmojo „Lauro vainiko“ išsamžino tuometinė „Dobilėlių penkialapio“ kompanija. Vėliau teatras dar išaugo. A. Sinkaus nuotr.

Gražiai pradėta švenčių tradicija nenutrūko ir kitais metais. 2019 m. lapkričio 16 d. vykusiame „Lauro vainike“ vėl parodyti keturi spektakliai. Kalvarijos mėgėjų teatras „Titnagas“ pristatė A. Činariovo komediją „Brangusai pabučiavimas“ (rež. K. Krasnickas, dail. V. Gumauskaitė) – linksma pasakojimą apie miesto poniutę, kuri, besirūpindama savo šeimos padėtimi visuomenėje, išpainioja į kvailą istoriją. Marijampolės kultūros centro Liudvinavo skyriaus mėgėjų teatras „Žalias sodas“ parodė komediją „Ech, tie vyrai, ech, tos moterys“ pagal K. Sajos pjesę (rež. V. Gvazdaitienė), narpliojančią žaismingas situacijas apie vyrų ir moterų santykius – jų meiles ir nemeiles. Raseinių rajono kultūros centro mėgėjų teatro „Braižas“ publicistinis spektaklis „Tautos atsilukštinimas“ pagal M. Martinaitį, Maironį, Vydūną (rež. J. Šimaitienė, dail. R. Lauraitytė) į renginį, kaip ir praėjusiais metais, įnešė šiek tiek rimties ir susikaupimo bei papirko žiūrovus puikiomis dainomis ir pasakojimais apie betygalietį mokytoją Antaną Jušką. Paskutiniai savo naujausią spektaklį tąkart parodė skirsnemuniškiai, kartu su moterų vokaliniu ansambliu „Vikinda“ pristatė komediją „Paskubėjo“. Pertraukėlėse koncertavo smagi Mažosios Lietuvos Jurbarko krašto kultūros centro kapela „Smalinė“, kuriai vadovavo dabar jau šviesios atminties Valdas Žemaitis, o kava ir arbata visus vaišino Skirsnemunės teatro spektaklio personažai: „amerikontas“ Kligis (Mindaugas Dilys), linksmoji Juzė (Edita Riaukienė) ir kaimo merga Ona (Rūta Vasiliauskienė), kurie taip pat ir svečius sutikinėjo, ir spektaklius pristatinėjo...

2020-aisiais dėl vis tos pačios koronaviruso pandemijos šventė nevyko, tačiau ji vėl atnaujinta 2021-aisiais. III-ajame „Lauro vainike“ dalyvavo trys teatrai. Kaip jau minėjome, kaip tik šioje šventėje po skirsnemuniškių parodyto „Revizoriaus“ teatrui iškilmingai buvo suteiktas „Pakeleivio“ vardas. Literatūrinį-muzikinį spektaklį „Rauda“ pagal to paties pavadinimo Birutės Pūkelevičiūtės dramatinę poemą pristatė kaip visada rimtas ir gilus Raseinių rajono kultūros centro mėgėjų teatras „Braižas“ (vad. Jolanta Šimaitienė). Pasvalio kultūros centro Gintaro Kutkausko teatras (vad. Ramunė Uždavinienė) sužavėjo žiūrovus moderniai interpretuota Balio Sruogos komedija „Dobilėlis penkialapis“. Tuometu skirsnemuniškiai taip pat dar rodė savo „Dobilėlį“, todėl visiems buvo labai smalsu pamatyti Pasvalio teatro sukurtą šios pjesės variantą. Reikia pasakyti, jis buvo šaunus ir – visiškai kitoks. Mat jei skirsnemuniškių spektaklio veiksmas vyko žvejyboje, tai pasvaliečiai savuosius „dobilėlius“ įkurdė-

2019-aisiais renginį vedė spektaklio „Paskubėjo“ personažai: kaimo merga Ona, Juzė ir „amerikontas“ Kligis.
A. Sinkaus nuotr.

*Spektaklio „Paskubėjo“ kompanija: Skirsnemunės teatras ir moterų vokalinis ansamblis „Vikinda“ su Jurbarko kultūros centro direktore Aida Bliundžiuvaitiene ir Seimo nariu Ričardu Juška (stovi dešinėje).
A. Sinkaus nuotr.*

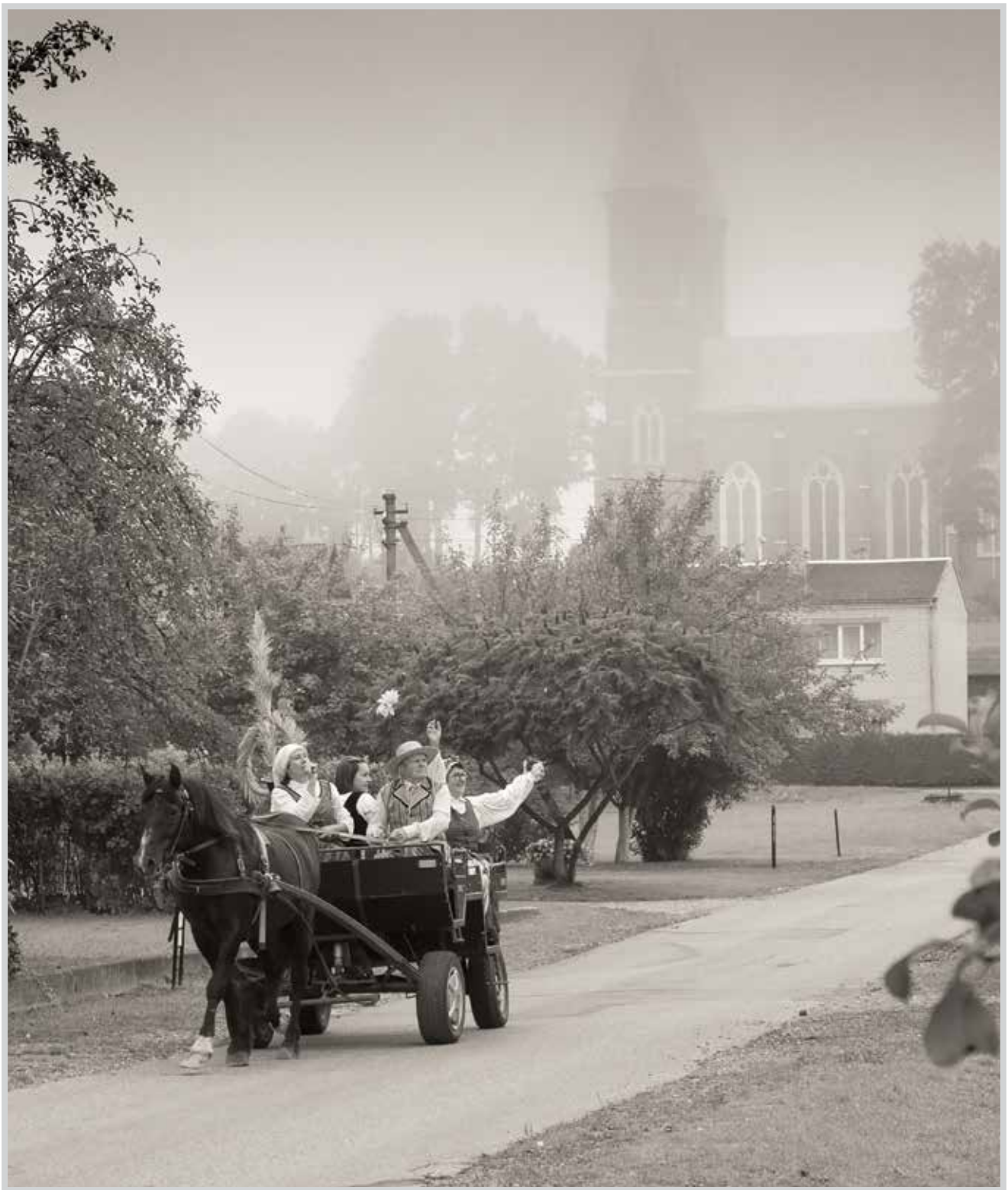
no... pirtyje. Tarp spektaklių žiūrovus džiugino Jurbarko kultūros centro Girdžių vokalinis ansamblis, vadovaujamas Algimanto Vizbaros, o pasibaigus šventei jos dalyviai ilgai neskubėjo skirstytis – vis lingavo, dainavo, o Pasvalio ir Skirsnemunės teatrų „Dobilėlių“ personažai mielai fotografavosi savo herojų poromis.

IV respublikinę mėgėjų teatrų šventę „Lauro vainikas“ kasmet vis labiau tobulėjantis „Pakeleivis“ pradėjo etiudu, kuriame aktoriai, gvildendami kasdienes problemas, išgirdo klausimą – būti ar nebūti? Radę atsakymą – žinoma, būti – teatralai Lauro vainikais papuošė renginio svečius, dalyvavusių dar dviejų teatrų režisierės ir Jurbarko kultūros centro direktorę Aidą Bliundžiuvaitienę, kuri dėkojo visiems į Skirsnemunę sugužėjusiems aktoriams, svečiams ir žiūrovams. Iškart po atidarymo savo pasirodymu visus pakerėjo renginio viešnia – charizmatiškoji aktorė, režisierė, teatrologė Violeta Trečiokaitė-Mičiulienė, o po jos scenoje tiesiogine to žodžio prasme įsisuko skirsnemuniškių „Amerika pirty“. Antrasis teatras, pasirodęs „Lauro vainiko“ scenoje – Marijampolės kultūros centro Liudvinavo mėgėjų teatras „Žalias sodas“ (vad. V. Gvazdaitienė) pristatė kiek filosofinę komediją „Trys senutės, kurios nenorėjo mirti“ pagal Suzanne van Lohuize pjesę. Šeduvos kultūros ir amatų centro Alksnupių mėgėjų teatras „Pilnatis“ (vad. L. Didžbalienė) šventę užbaigė lietuvių autorės V. Bladykaitės komedija „Vakaronė piniginėje“, visus sužavėjusia turtingomis dekoracijomis ir be galo skoningais aktorių rūbais. Šventė vėlgi buvo ne tik teatrališka, bet ir muzikali – pertraukų tarp spektaklių metu koncertavo Eržvilko kultūros centro instrumentinė vokalinė grupė „Gintarinis medis“ – Ieva Šimkūnienė ir Gintarė Stirbienė, sukūrusios ypatingą nuotaiką savo atliekamais lyriškais romansais.

2022-aisiais scenoje susisto visi renginio dalyviai – šeimininkai ir svečiai. A. Sinkaus nuotr.

Visokie kitokie pasirodymai

Žmonių, nebijančių viešumos ir neieškančių žodžio kišenėje, prisireikia dažnai ir daug kur, tad nenuostabu, jog „Pakeleivio“ aktoriams neretai tenka pasirodyti ne tik savojo teatro spektakliuose, bet ir įvairiuose kituose susijimuose. Pirmiausia, žinoma, Skirsnemunėje, kur tenka lipti į sceną ir vesti renginius, skaityti eiles ar kitaip dalyvauti pačiose įvairiausiose šventėse. Vasario 16-oji, Kovo 11-oji, Gedulo ir vilties diena, Liepos 6-oji, o taip pat – Užgavėnės, Lygiadieniai, talentų šou, kalėdinės eglės įžiebimas, metų pabaigoje vykstantys Padėkos vakarai – tai vis šventės, kuriose neabejotinai sutiksi teatro aktorius ir, dažniausiai, ne žiūrovų tarpe. Gal kas nustebės, tačiau renginius vesti kartais būna kur kas sunkiau negu vaidinti. Ne vienas aktorius pasakys, kad daug paprasčiau scenoje suvaidinti kad ir patį juokingiausią ir kvailiausią personažą, negu išeiti į sceną pačiu savimi ir prabilti į žiūrovus nedengiamam personažo kaukės. Laikui bėgant teatre susiformavo ir šeimyninės renginių vedėjų poros, gražiai derančios tarpusavyje – Rasa ir Mindaugas Diliai, Sonata ir Edmundas Pauliai. Vis drąsiau į sceną per renginius žengia ir Jurbarko kultūros centro Skirsnemunės skyriaus kultūrinės veiklos organizatore dirbanti Edita Riaukienė, kuri anksčiau labai varžėsi, tačiau dabar pati ir renginius praveda, ir eilėraščius skaito, ir Skirsnemunės Jurgio Baltrušaičio pagrindinės mokyklos darželinukus bei pradinukus aplanko pasivertusi Teta Rudenėle ar Velykų Bobute.

Ir per Šv. Baltramiejų vykstančioje miestelio šventėje teatras ne tik rodo kasmetinį premjerinį spektaklį. Aktoriams tenka ir pagrindinėje šventės scenoje pasirodyti – tai poniomis ir ponais, tai valstiečiais. Jie paprastai būna ir kviesliais, iš pat ankstauro ryto žadinančiais miestelio gyventojus ir raginančiais eiti į šventę. Čia taip pat yra tekę būti ir kaimo mergaitėmis bei bernaičiais, ir prašmatniais ponais. O kviesliais važiuoti teko įvairiausiomis transporto priemonėmis: nuo motociklų, galingo traktoriaus, išskirtinio automobilio iki arklių pakinkytos bričkutės, kuria kvieslius ne vienerius metus vežiodavo Skirsnemunės senbuvis Benediktas Dilys. Ja, beje, daugiau nebevažinėja, nes paskutinį kartą prieš keletą metų jau skolintas ir prie vežimo nepratęs arkliukas kvieslius po miestelį skraidino tokia zovada, jog galiausiai sustojus prie bažnyčios norėjosi tik melstis ir dėkoti Dievui, kad išliko gyvi. Tačiau miestelėnai ir tąkart buvo sėkmingai pažadinti ir sukviesti į šventę.

Kviesliai į miestelio šventę kvietė važinėdami pačiomis įvairiausiomis transporto priemonėmis. Tiesa, dar neteko vaikščioti pėsčiomis.

„Šventinis vinegretas“ – naujas Skirsnemunėje metų pabaigoje švenčiamos Padėkos dienos vardas. A. Sinkaus nuotr.

2021 m. gruodžio 6-osios vakare Skirsnemunės miestelio eglės įžiebimo metu „Pakeleivio“ aktoriai vaikams ir suaugusiems parodė dar ir kalėdišką bei šiuolaikišką pasakos „Vilkas ir ožiukai“ interpretaciją, kurios pabaigoje pasirodė pats Kalėdų senelis, išgelbėjęs ožiukus ir stebuklingos lazdos prisilietimu pavertęs vilką geru. Tų pačių metų pabaigoje teatras su moterų vokaliniu ansambliu „Vikinda“ surengė teatralizuotą padėkos vakarą „Šventinis vinegretas“. Jaukiame vakare „Pakeleivio“ aktoriai vaidino savo spektaklių ištraukas, skambėjo smagios ar lyriškos „Vikindos“ moterų dainos, vyko linksmos viktorinos, vedamos spektaklių personažų, įteiktos padėkos nuolatiniam Skirsnemunėje vykstančių renginių rėmėjams.

Po pirmojo pasirodymo Jurbarko kultūros centro teatralizuotame mėgėjų meno kolektyvų koncerte „Pasaulio pabaiga“. Jurbarko kultūros centro archyvo nuotr.

Teatralizuotame šou „Laimingas bilietas“ skirsnemuniškiams teko kur kas daugiau vaidmenų, kai kuriems net po kelis. Jurbarko kultūros centro archyvo nuotr.

Tenka pasirodyti ir Jurbarko kultūros centro organizuojamuose renginiuose: Jurbarko krašto šventės Teatro pievoje, kalėdiniuose spektakliuose vaikams bei tradiciniuose teatralizuotuose mėgėjų meno kolektyvų koncertuose. Šie Jurbarko paprastai vyksta gruodžio mėnesį, o juose geriausia, ką gali, rodo visi Jurbarko kultūros centro kolektyvai. Kadangi šie pasirodymai yra teatralizuoti, juose reikalinga „rišančioji grandis“ – aktoriai, įvairių kolektyvų vokalinius, instrumentinius ir choreografinius pasirodymus sujungiantys į vieningą visumą. Tik ką susikūrusio Skirsnemunės teatro artistai beveik iš karto ir tapo tos „rišančiosios grandies“ dalimi.

Pirmasis, dar gana kuklus, pasirodymas įvyko 2014-ųjų gruodžio 12-ąją, kai neseniai susikūręs teatras dalyvavo teatralizuotame šou „Pasaulio pabaiga“, kur taip ir nenutikusios pasaulio pabaigos sumaištis metu skirsnemuniškiai parodė pasimatymo vaizdelį vyresnių jurbarkiečių dar puikiai prisimenamoje senojo „Vėjelio“ kavinėje.

Švenčiant Jurbarko kultūros 70-meį teatralizuotame koncerte „Saulės namai“ Skirsnemunės teatras atgaivino legendinę agitbrigadą „Kanabėkas“. A. Sinkaus nuotr.

2015 metais koncerte „Laimingas bilietas“ teatrui teko kur kas daugiau vaidmenų. Jonaičių šeimos, koncerto pradžioje laimėjusios kruzą aplink pasaulį, tėvas buvo Jonas Tamošaitis, motina – Raimonda Vaičiaitytė, duktė – Sonata Paulienė, sūnus – Vytautas Norkus. Edmundas Paulis tada buvo rusas, meksikietis ir pasiuntinys, rusus vaidino ir Mindaugas Dilys su Vytu Petrausku. Rasa Dilienė, Albina Miliauskienė ir Virginija Tamošaitienė pasirodė čigonių vaidmenyse, o vestuvių ceremonijos vedėjais buvo Mindaugas Dilys ir Rasa Dilienė.

Sonata Paulienė prisimena: „Kadangi tai buvo pirmi tokio masto renginiai, kuriuose dalyvavome, jie paliko neišdildomą įspūdį. Daugybė žmonių užkulisiuose, koridoriuose – visi ruošiasi išėjimams, jaudinasi, dažosi, tyliai repetuoja. Pilna salė žiūrovų, didžiulis jaudulys. Atmosfera neapsakoma žodžiais, tą jausmą reikia patirti. O pasirodymo pabaigoje, kai išeina visi kolektyvai ir dainuoja finalines dainas, žiūrovai ploja – ašaros rieda skruostais, nes supranti, kad tu, paprastas, mažas žmogus dalyvauji čia, tokioje scenoje, tokiam renginyje... Tai nepakartojama“.

2016 metais Jurbarko kultūros centras šventė 70 metų sukaktį, ta proga koncerte „Saulės namai“ centro 70 metų istoriją atskleidė visi Jurbarko kultūros centro kolektyvai, o skirsnemuniškiai scenoje atgaivino legendinę agitbrigadą „Kanabėkas“.

2017 m. gruodžio 9 d. vykęs koncertas vadinosi „Kelias į laimę“ ir buvo sukurtas H. K. Anderseno pasakos „Coliukė“ motyvais. Čia vėl Skirsnemunės teatro aktoriai pasirodė visu gražumu: Coliukei savo ranką ir širdį siūlė charizmatiškasis Vabzdys Džentelmenas – Mindaugas Dilys, ją savo netikėliui sūnui piršo Varlė mama – Sonata Paulienė, urvelyje priglaudė rūpestingoji Pelė – Rasa Dilienė, į žmonas kvietė ir viską apskaičiuojantis Kurmis – Edmundas Paulis. Beje, neapsakomai juokingą, senoje vonioje į sceną įvežtą Varlės sūnų tąkart vaidino Alvydas Šimaitis, tiesa, dar atstovavęs Konstantino Glinskio teatrui.

2018 metais pastatytoje „Eglės legendoje“ pagal lietuvių mitologinę sakmę „Apė Eglę ir Žilviną“, užrašytą dr. J. Basanavičiaus, Sonata Paulienė ir Rūta Zmejauskienė suvaidino Eglės seseris, o paskutiniajame, 2019 metais vykusiam, koncerte žemaitiškų pasakų motyvais „Kaip Žalnierius su Velniu kovojo“ Jonas Tamošaitis buvo Ponas, Edmundas Paulis – Miško sargas, Edita Riaukienė – plėšikų

Koncerte „Kelias į laimę“ skirsnemuniškiai vaidino spalvingus ir komiškus personažus: Kurmį, Pelę, Vabzdį ir Varlę su Varlinu. A. Sinkaus nuotr.

Koncerte „Apė Eglę ir Žilviną“ Rūta Zmejauskienė ir Sonata Paulienė suvaidino Eglės seseris. A. Sinkaus nuotr.

Koncerte žemaitiškų pasakų motyvais „Kaip Žalnierius su Velniu kovojo“ Skirsnemunės aktoriai buvo Ponu, Miško sargu, plėšikų atamane ir pačiu Velniu. A. Sinkaus nuotr.

atamanė, o Mindaugas Dilys – pats Velnias.

Įrodydami, kad moka ne tik komedijas vaidinti, „Pakeleivio“ aktoriai pasirodo ir rimtesniuose renginiuose. 2022 m. rugpjūčio 20 d. vykusios Jurbarko krašto šventės, skirtos Lidijos Meškaitytės metams paminėti, Teatro pievoje „Lidija“ skirsnemuniškiai skaitė dailininkės gyvenimo įvykiais paremtas literatūrinės miniatiūras, sukurtas teatro aktorės Rūtos Vasiliauskienės, o 2022 m. spalio 30 d. Jurbarko krašto muziejuje vyko jauki prisiminimų popietė „Laiškai iš praeities“, kurios metu buvo prisimintas prieš 66 metus į Jurbarką grįžęs tremtinys Liutgardas Povilaitis. Jo iš tremties rašytų laiškų ištraukas, skambant kompozitoriaus, pedagogo, Jurbarko rajono savivaldybės garbės piliečio Kęstučio Vasiliausko virkdomo smuiko melodijoms, skaitė „Pakeleivio“ aktoriai.

„Pakeleivis“ renginyje „Laiškai iš praeities“ Jurbarko krašto muziejuje. I. Skridlos nuotr.

Režisierė

Dar vienas, ir bene pats svarbiausias, žmogus, be kurio Skirsnemunės teatras nebūtų toks, koks yra, o gal jo ir visai nebūtų – teatro vadovė režisierė Birutė Šneiderienė. Dažniausiai teatrų istorijas ir knygas apie juos rašo būtent teatrų vadovai, todėl žinodami Birutės kuklumą, aktoriai neabejoja, jog tokiu atveju apie režisierę šioje knygelėje nebūtų pasakyta beveik nieko. Laimė, šis leidinys – bendras teatro artistų darbas ir niekas nesutrukdytų jiems išsakyti, ką galvoja, ir režisierės pagirti tiek, kiek ji verta, ar bent jau tiek, kiek ji paprastai giria aktorius.

„Manau, kad pernelyg daug, per dažnai mus giria, turbūt ne visada ir vertai. Daro tai, norėdama mus paskatinti, ir mes tikrai labai stengiamės“, – pastebi Sonata Paulienė.

„Labai norėtusi galvoti, kad teatre svarbiausias – aktorius, juk būtent jį žiūrovas mato scenoje, – sako Rūta Vasiliauskienė. – Tačiau, žinoma, taip nėra. Aktorius – tik viena iš spektaklio dalių, o visą bendrą spektaklio visumą nuo pradžios iki galo savo galvoje sukuria ir matomą padaro ne kas kitas, o režisierius. Kiekvieną iš mūsų, aktorių, galima pakeisti – atėjęs kitas žmogus suvaidins tą patį vaidmenį gal kiek kitaip, tačiau spektaklio visuma išliks. Tik režisierius – nepakeičiamas“.

Kaip jau ne kartą užsiminta, Skirsnemunės teatre vaidina patys įvairiausi žmonės, be to, tikriausiai niekam ne paslaptis, kad kūrybingos asmenybės ne visada būna itin malonios ir patogios. Ir šiame teatre nutinka visko, ypač kuriant naują spektaklį kartais tarp artistų „pažyra žiežirbos“ – susiginčijama dėl vaidmens interpretacijos arba nepatinka kito pasirinkta vaidmens išraiška. Ir dažnai tik begalinė režisierės kantrybė, ramumas ir humoro jausmas padeda užgesinti beįsižiebiančius konfliktus. Būtent jos draugiškumas, šiluma, jautrumas, gebėjimas pastebėti net mažiausią pažangą, vykusių sprendimą, dėmesys kiekvienam teatralui, ir kaip aktoriui, bet pirmiausia – kaip žmogui, padarė Skirsnemunės teatrą tikru draugų ir bendraminčių sambūriu.

„Birutė – svarbiausias žmogus, jungiantis mus kaip teatrą, – sako Sonata Paulienė. – Ji yra ašis, be kurios nesisuktų mūsų teatrinis pasaulis. Jos neišsenkančios idėjos kas kartą mus stebina. Kai mes pametame dėmesį ar nesusikaupiame repetuodami, ji sudrausmina, bet niekada neužgauna. Ji taktiška ir svarbiausia – SAVA. Tai žmogus, su kuriuo galima nuoširdžiai pasikalbėti, aptarti mūsų kiekvieno kasdienybę, ir ji kiekvieną išklausys, įsiklausys, nuramins, patars“. Ir priduria: „Mes, paprasti, eiliniai žmonės, tik jos dėka pamatėme, kas yra tikras teatras, kas yra tikra ir profesionali režisūra. Mes vaidiname scenose, kur žiūrovai sunkiai telpa salėse, sulaukiame audringų ovacijų – tas jausmas nepakartojamas. Teatro dėka mūsų gyvenimas labai stipriai pasikeitė: mes keliaujame, patiriame daug

A. Sinkaus nuotr.

nuotykių, o mūsų teatras – kaip šeima, stipri, draugiška ir nepakartojama“.

„Kai 2014 metais Birutė pakvietė mane vaidinti Moljerą, prasidėjo kitas gyvenimo etapas – bendrytės, – prisimena Jonas Tamošaitis. – Iš kitų mano sutiktų režisierių ji išsiskiria savo sprendimais, tuo, kad aktoriui suteikia daugiau laisvės kuriant personažą, leidžia improvizuoti, jos spektakliuose jauti „sparnus“. Ji ne tik nuostabi savo profesijos žinovė, be ir šiltas, mylintis žmones ir gamtą, žmogus. O juk mes, jos vaidintojai, tokie skirtingi, gal kartais ir savanaudžiai, tokie „suaugę vaikai“.

„Man teatras ir vadovė Birutė Šneiderienė davė labai daug: susipažinom su dideliu būriu įvairių kultūros srities darbuotojų, menininkų ir mėgėjų, pamatėm įvairių renginių, apkeliojom daug miestų ir miestelių, susipažinom su kitais teatrų dalyviais. Labai didelį įspūdį paliko pasirodymas Dainų šventėje. Labai išsiplėtė supratimas apie teatrą, režisūrą, dekoracijas, vizualizaciją. Šiandien, žiūrėdama spektaklį, aš jį vertinu visai kitaip nei prieš 10 metų. Esu labai dėkinga vadovei ir visiems kolektyvo nariams, nes kartu mes tobulėjam ir kuriam mažus stebuklus scenoje, teikiame džiaugsmą sau ir kitiems“, – džiaugiasi Rasa Dilienė.

Kę nemato žiūrovai

Kiekvienas, kam teko bent kiek arčiau prisiliesti prie teatro, žino, kad tai toli gražu ne vien pasirodymų džiaugsmas, plojimai ir gėlės. Teatras, visų pirma, sunkus ir atkaklus darbas – vieną ar du kartus per savaitę, o artėjant premjerai – ir dažniau, viską metus reikia eiti ar važiuoti į repeticijas ir, vasarą tvankioje, o žiemą šaltoje scenoje, vis kartoti, kartoti, kartoti... Tuos pačius žodžius, mizanscenas, judesius... Arba – galvoti, bandyti, ieškoti, jei tai, ką darai, nepatinka tau pačiam ar režisierėi. Reikia pripažinti, kad ši rutina kartais įgrysta iki gyvo kaulo.

Tiesa, vienas kitam padeda ir aktoriai. Edita Riaukienė prisimena, kaip tik pradėjusi repetuoti pirmajame spektaklyje, „Dobilėlyje penkialapyje“, ji tiesiog sakydavo tekstą ir vis laukė, kol režisierė jai paaiškins, ką daryti: kur eiti, kaip stovėti, kada pakelti ranką ar pasisukti. Į pagalbą tąkart atėjo Jonas Tamošaitis, trumpai pasakęs: „Edita, tu nestovėk, kaip įbesta, judėk, daryk, ką nors“. „Tada tik supratau, kad aktorius pats turi ieškoti kaip išreikšti vaidmenį, niekas scenoje jam komandų neduos“, – juokiasi Edita.

Vaidmenų tekstai irgi patys nesugula į galvas, tuo labiau, kad išmokti reikia ne tik savo, bet ir savo partnerių žodžius. Scenoje paprastai vyksta pokalbis – reikia ne tik pasakyti savo žodžius, bet ir žinoti, kada atsakyti, replikuoti, kada įeiti ar išeiti iš scenos, pereiti į kitą vietą, pasisukti, atsisėsti ar atsistoti, o jei kitas netyčia pamiršo savuosius žodžius ar ką turi daryti – pabandyti užvesti ant kelio. „Tekstą išmokti neužtenka repeticijų. Vadovė yra užsiminusi, kad jaunimas greičiau išmoksta, o mudu su vyru ir namie sėdime su lapais ir mokomės vienas kitam padėdami“, – sako Sonata Paulienė. Taip pat ir kiti – vakarais pasiima spektaklio scenarijų ir skaito prieš miegą.

„Spektaklis yra didelis darbas – daug teksto, repeticijos vargina. Bet čia suaugusių žmonių teatras, ir jie repeticijų nepraleidinėja tik todėl, kad „šiandien taip noriu“. Dėl repeticijų žmonės aukoja

Repeticijose lengva nebūna. Gerai, kad dar kas nors įamžina kūrybines kančias, kaip Audrius Sinkus „Revizoriaus“ repeticijoje 2022 m. vasarą.

atostogas, atsisako kelionių ir pramogų, tarpuojasi tarp įvairiausių kasdieninių darbų, – sutinka ir režisierė. – Aš už tai jiems labai dėkinga“.

Tačiau po šio varginančio darbo visada ateina apdovanojimas – premjera ar išvyka: pasirodymas žiūrovams, kurio neatskiriamas palydovas – krūtinę sukaustantis ar pilvą sukantis jaudulys. Ir visai nesvarbu, kiek žiūrovų susirenka salėje – du, dvidešimt ar du šimtai – jaudulys į sceną palydi kiekvieną artistą.

Žinoma, jaudintis ir virpėti yra laikas tik tada, kol įžengi į sceną. Nes ten – jau kitas pasaulis. Ten atsiduri nebe savo įprastame, o Liudviko, pono Argono, kirpėjo Cibo, Juzės ar Agotos, arba Rožės Kumpytės, ar kokio kito personažo gyvenime, kuriame viskas, žinoma, yra kitaip ir kur taip pat atsitinka visko, netgi to, kas nenumatyta scenarijuje.

Nuo pat pradžios teatre vaidinanti Rasa Dilienė prisimena: „Buvo visko: ir žodžius pamiršdavom ir kas nors ne laiku į sceną išokdavo, bet išmokom išsisukti, padėti vienas kitam. Labai skatino tai, kad vadovė visada rasdavo už ką pagirti, pastebėdavo mūsų pažangą, kiekviename išvelgė jo gerąsias savybes, ragino pačius aktyviai kurti vaidmenis“.

„Smagu repetuoti, įdomu žiūrėti kaip gimsta spektaklis, gera pabendrauti prieš repeticijas ir po jų, bet lipti į sceną... Tai kažkas tokio... – potyriais dalijasi Sonata Paulienė. – Kai salėje užgęsta šviesos, kai girdi žiūrovų bruzdesį, kuris pamažu rimsta ir visiškai nutyla... Kai jauti šalia stovinčio ir tyliai alsuojančio, spektakliui pasiruošusio teatro draugo buvimą... Kuris dar paskutinę sekundę pataiso tau drabužio klostę ar nutempia ištįsusį siūlą.... Mažos skruzdėlytės bėgioja tavo rankomis, kojomis ir po visą kūną, Tu sulaikai kvėpavimą... Ne, tai ne baimė, tai didžiulis jaudulys, kuris dingsta gal po kelių akimirkų, gal vėliau. O ta euforija, kuri kartu su aplodismentais užlieja pasibaigus spektakliui, yra nepakartojama Mes mėgaujamės ja, nes mes norime dėmesio. Mes tam skirti. Mes be to negalime“.

„Pakeleivio“ teatras turi tradiciją: prieš kiekvieną išėjimą į sceną visi sustoja ratu, susiima už rankų, o režisierė palinki visiems suvaidinti kaip galima geriau. Palinkėjimas, pasirodo, labai svarbus dalykas ir reikia galvoti, ko linki. Režisierė Birutė iki šiol prisimena, kaip prieš „Trijų mylimų“ pasirodymą Raudonės pilyje ugniagesių globėjo Šv. Florijono dienos proga palinkėjo „suvaidinti taip, kaip dar niekada iki tol“. Ką gi, taip ir įvyko – spektaklis tikrai tąkart buvo ypatingas. Bernas Liudvikas laiku neišėjo į sceną, kur jo laukė motina ūkininkė, mat scenoje nebuvo užkulisių, aktoriai vaikščiojo iš už galinės užuolaidos, tad jis tiesiog neišgirdo žodžių, po kurių reikėjo išeiti. Motinai teko visiškai ne

Prieš spektaklį stengiamasi „pasikultūrinti“, kaip 2016 m. rudenį J. Basanavičiaus gimtojoje sodyboje Ožkabaliuose, bet spektaklio scenarijus – visada po ranka. Jurbarko kultūros centro archyvo nuotr.

pagal scenarijų rékti: „Liudvikai!“ Tiesa, publika nieko nesuprato. Tačiau ji neabejotinai suprato, kad kažkas ne taip, ir prapliupo nesulaikomai kvatoti, kai piktoji Petronė savo seseriai Domicei užtiesalą, kuriuo toji bandė prisidengti galvą, nuplėšė... kartu su peruku. Tą kartą sunku sulaukyti juoką buvo ir Domicei, ir Petronei, ir motinai. O juk reikėjo vaidinti pykčius ir barnį. Tiesa, nepaisant šių smulkmenų, vaidinimas ugniagesių publikai patiko, o režisierė nuo to laiko prieš spektaklį tepalinki suvaidinti kaip galima geriau – taip, kaip visada.

Tikriausiai ne vienas yra girdėjęs, kad profesionalūs teatrai kartais savo spektaklių niekur nevežioja ir juos rodo tik toje vienintelėje scenoje, kuriai šie spektakliai ir buvo pastatyti. O planuodamas gastroles profesionalaus teatro vadybininkas visada išsiaiškina, ar ten, kur reikės vaidinti, yra atitinkamo dydžio ir reikiamas technines galimybes turinti scena. Tačiau su saviveiklininkais – viskas kitaip. Jie vaidina ten ir tokiomis sąlygomis, kokios yra, ir parodo patį geriausią tomis sąlygomis įmanomą rezultatą. „Pakeleiviui“ irgi yra tekę vaidinti visokiuose vietose: lauke prie pastatų, kartais – ant nedidelės pakylės, o būna – ir tiesiog aikštelėje ar ant žolės, o vietoj dekoracijų kartais dunkso bažnyčia ar apgriuvęs namas, arba lauko scenoje miestelio šventės metu, kai greta spygauja ant batutų šokinėjantys vaikai ir užia elektros generatorius, arba žiūrovų salėje, kaip buvo Žindaičiuose, kai „Amerikos pirty“ ratas netilpo nedidukėje scenoje, todėl nuspręsta viską padaryti atvirkščiai: žiūrovus susodinti scenoje, o vaidinti žiūrovų salėje. Gal tai atrodo labai keista ar neįprasta, tačiau aktoriams dažniausia tai būna neįkainojama patirtis, mokanti prisitaikyti prie bet kokių sąlygų ir improvizuoti.

Kartais ir kai kurias spektaklio scenas tenka modifikuoti pagal aplinkybes. Albina Miliauskienė tikriausiai visada prisimins pasirodymą su „Revizoriumi“ Viduklėje, kai netikėtai susirgus partnerei, scenoje su „revizoriumi“ Chlestakovu vietoje dviejų moteriškių jai teko vaidinti vienai – ir be jokių repetacijų. Arba teatro pasirodymas su „Amerika pirty“ „Bijotų dvaro festivalyje'23“. Tąkart į kelionę negalėjo vykti piemenukas – Alvydas Šimaitis, todėl į pagalbą atėjo Sonatos Paulienės dukterėčia Urtė

Kelionėse nutinka ir visokių įdomių susitikimų – kaip šis su Kėdainių baikeriais kelionės į Garliavą metu 2023 m. kovo mėn. Teatro „Pakeleivis“ archyvo nuotr.

Ginietytė – irgi be jokių repeticijų pirmą kartą gyvenime išėjo į sceną ir suvaidino piemenaitės rolę. Taip, vaidmuo nebuvo sudėtingas, su nedaug žodžių, tačiau tam, kas galvoja, kad be jokio pasirengimo lengva išeiti sceną ir joje prabūti viso spektaklio metu, vertėtų pabandyti pačiam. Teatro artistai iki šiol dėkingi Urtei už jos drąsą.

Kai pasitaiko proga duoti interviu, žurnalistai paprastai klausia, kokie santykiai yra teatre, ir jiems dažniausiai atsakoma, kad „teatras yra kaip vienas kumštis“ arba kad „mes kaip šeima“. Tik atrodo, kad tai skambus pareiškimas, tačiau iš tiesų, susitinkant keletą kartų per savaitę, metai iš metų, užsimezga glaudūs, bemaž giminiški, santykiai ne tik spektakliuose, bet ir už scenos ribų.

„Gera kartu leisti laiką, vakarais mokytis žodžius, aptarinėti repeticijas, kartu keliauti po Lietuvos miestelius, – pastebi Rasa Dilienė, teatre vaidinanti kartu su vyru Mindaugu. – Teatras mums – ne tik darbas repeticijų metu, tai ir visų bendrystė, poilsis, draugystė, nuoširdūs pasveikinimai gimtadienių metu, palaikymas liūdną valandą, pasidalinimas rūpesčiais ir net savo daržo gėrybėmis. O kiek įvairių pasirodymų buvo: ir naktį ant Rambyno kalno, ir labai šaltose salėse, ir lauko scenose, ir pievoje prie bažnyčios. Jau viską net sunku atsiminti, bet visur buvo gera ir įdomu“.

Visus teatralus neabejotinai ypač sujungia ir suartina kelionės. Žinoma, jų būna pačių įvairiausių. Neretai teatras tiesiog nuvažiuoja kur nors, suvaidina spektaklį ir grįžta atgal – atrodo, lyg ir nelabai įdomu. Tačiau ir tokiose kelionėse beveik visada anksčiau ar vėliau pasigirsta balsingosios Albinos Miliauskieneš traukiama daina, kuriai visada pritaria režisierė, ir žiūrėk, dainą jau traukia visi, taigi, galima sakyti, kad „Pakeleivio“ išvykos pasižymi ypatingu muzikalumu. Kelionėse dažnai nepraleidžiama progos ir parepetuoti. Štai „Amerikos pirty“ pradžioje aktoriai dainuoja gyvai, patikėkite, tai nėra lengva, todėl pastaruoju metu Sonata Paulienė, kur buvus, kur nebuvus, vis užtraukia: „Oi užkilokit vartelius“ – puiki repeticija ir susiharmonizavimas prieš spektaklį.

Vaidinti tenka pačiose įvairiausiose scenose: ir viduje, ir lauke, kaip 2022 m. „Tris mylimas“ Bijotuose. Teatro „Pakeleivis“ archyvo nuotr.

Prieš spektaklį „Bijotų dvaro festivalyje'23“, kai į sceną pirmą kartą gyvenime ir be repeticijos įžengė Urtė Ginietytė (trečia iš dešinės). Teatro „Pakeleivis“ archyvo nuotr.

Aišku, labiausiai visiems patinka tokios kelionės, kuriose galima ir kažką pamatyti, ne tik save parodyti. Ir tokių buvo nesuskaičiuojama daugybė visoje Lietuvoje – artistai sako, kad tik dėl išvykų su teatru ir galėjo pamatyti tiek daug ir tokių gražių mūsų šalies kampelių. Vis dėlto, bendra nuomone, pati pačiausia ir iki šiol mielai prisimenama kelionė buvo 2017 metų rugsėjį į tradicinę Frankų liaudies šventę Jurbarko mieste-partneryje Krailshaimo, Vokietijoje. Kas dalyvavo, džiaugiasi, kad tąkart buvo tikros atostogos, nes netgi nereikėjo vaidinti, o tik pasipuošus gražiais lininiais rūbais eisenose nešti Lietuvos ir Jurbarko vėliavas. Žinoma, artistai tuo neapsiribojo: kadangi į šventę vyko kartu su liaudiškų šokių studijos „Nemunėlis“ šokėjais bei kapelos „Santaka“ muzikantais, skirsnemuniškiai jų pasirodymų metu ne tik patys šokdavo ir linksmindavosi, bet į šokių sūkurį įtraukdavo ir susirinkusius žiūrovus, tuo dar labiau pagyvindami ir taip šventišką Vokietijos miestelio atmosferą.

Teatro aktoriai neretai susiorganizuoja ir kitokių kelionių: išvykų į spektaklius didžiuosiuose miestuose, pasiplaukiojimų laivu – įdomių ir suartinančių bendrų veiklų.

Knygą ar kitokį pasakojimą būna sunku pradėti – vis galvoji, kokia turėtų būti pati geriausia pradžia, tačiau taip pat sunku, o gal ir dar sunkiau – pabaigti. Ypač – rašant apie teatrą, kuris sėkmingai gyvuoja ir, tikimės, gyvuos dar ilgus metus. Kai planuojami nauji spektakliai ir išvykos, ruošiamasi naujiems pasirodymams ir šventėms, taip sunku sustoti ir parašyti: „Pabaiga“.

Todėl vietoje šios knygos pabaigos žodžio norėtume tiesiog pasidalinti tuo, ką apie teatrą „Pakeleivis“ galvoja ir ko jam linki dvi moterys, stovėjusios prie pačių teatro ištakų.

Labai džiaugiuosi šiuo kolektyvu, kuris susikūręs prieš 10 metų kasmet vis augo ir tvirtėjo – tiek jame dalyvaujančių aktorių skaičiumi, tiek kasmet kuriamais, kaskart vis išpūdingesniais spektakliais. O „Pakeleivio“ spektakliai išties ypatingi – suprantami kiekvienam, teikiantys džiaugsmą ir neretai priverčiantys susimąstyti. Šio teatro spektakliuose visko yra tiek daug, kad juos norisi žiūrėti ne vieną ir netgi ne du kartus – kiekvieną kartą pamatai vis ką nors naujo, anksčiau nepastebėto.

„Pakeleivii“ ir jo aktoriams bei režisieri linkiu dar daug metų keliauti teatro keliu ir dar ilgai džiuginti mus, žiūrovus. Kūrybos, stiprybės ir laimės!

Jurbarko kultūros centro direktorė Aida Bliundžiuvaitienė

Pasiūlymą sukurti Skirsnemunėje mėgėjų teatrą priėmiau ne vien kaip galimybę išbandyti savo kūrybines jėgas suaugusiųjų kolektyve, bet ir kaip malonią vienerių metų dovaną dažniau pabūti širdžiai mielame miestelyje, mat gimiau Skirsnemunės parapijoje, Paantvardžio kaime.

Atsitiko taip, jog tie vieneri metai užsitęsė dešimtmetį. Daugybė dalykų nulėmė, kad čia pasilikau... Ėjimas pirmyn kartu su ištikimais Pakeleiviais gydė, guodė ir džiugino mano sielą.

Man teatras pirmiausia yra Žmogus. Taigi, jeigu ne „Pakeleivis“, niekuomet nebūčiau sužinojusi kokią didelę žuvį Nėmune sužvejojė Linas, nebūčiau ragavusi kvapniųjų Raselės keptų pyragų, nesupratusi kokia paslaptinga yra Indija, kurią aplankė Mindaugo šeima, nepajutusi Editos, Albinos, Jono ir Virginijos puoselėjamų sodybų dvasios, neperskaičiusi Vytauto pasiūlytų knygų. Jei ne „Pakeleivis“, niekada nebūčiau „pasikrovusi“ spindinčios Gražinos energijos, Alvydo optimizmo ir Almos gyvenimo džiaugsmo, nebūčiau išgirdusi istorijų apie Sonatos ir Edmundo Pūkutį ir nesušilusi nuo kasdieninio Edmuko klausimo: „vadove, gal jums reikia padėti?“ Jei ne teatras, nebūčiau galėjusi stebėti žmogaus kūrybinių galimybių atsivėrimo Rūtos piešiniuose, eilėraščiuose, pasakose. Ir dar labai daug ko nebūčiau...

Pakeleivių dėka supratau, jog šis mūsų buvimas kartu – dvasinis prieglobstis gyvenimo įvykių sumaištyje.

Už tai esu dėkinga.

Gyvuok, „Pakeleivi“. Glausk ir šildyk.

Režisierė Birutė Šneiderienė

Žemaitės „Trys mylimos“, pastatytas 2013 m.

Liudvikas – Vytautas Norkus (2013–2014)
 Motina – Julija Galbuogienė (2013–2014)
 Petronė – Raimonda Vaičiaitytė (2013–2014)
 Domicė – Rasa Dilienė (2013–2014)
 Kozeris – Ruslanas Baranauskas (2013–2014); Edmundas Paulis (2013–2014)
 Barbelė – Greta Lendraitytė (2013); Sonata Paulienė (2013–2014)

Moljero „Tariamasis ligonis“, pastatytas 2014 m.

Argonas – Jonas Tamošaitis (2014–2015)
 Argono brolis Beraldas – Mindaugas Dilys (2014–2015)
 Argono žmona Belina – Rasa Dilienė (2014–2015)
 Argono dukra Andželika – Sonata Paulienė (2014–2015)
 Jaunuolis Kleantas – Edmundas Paulis (2014–2015)
 Tarnaitė Tuanetė – Raimonda Vaičiaitytė (2014–2015)
 Daktaras Purgonas – Ruslanas Baranauskas (2014–2015)
 Daktaro žmona – Virginija Tamošaitienė (2014–2015)
 Daktaro sūnus Tomas – Vytautas Norkus (2014–2015)
 Notarė; vaistininkė – Albina Miliauskienė (2014–2015)
 Jurbarko kultūros centro Skirsnemunės skyriaus linijinių šokių grupė „Svaja“, vadovaujama Rūtos Plikusienės

Augustino Griciaus „Ponaitis“, pastatytas 2015 m.

Jonas Švilpa – Mindaugas Dilys (2015–2018)
 Timpa – Edmundas Paulis (2015–2018)
 Bimba – Vytautas Norkus (2015–2018)
 Buto šeimininkė; kaimo mergaitė Marytė – Rasa Dilienė (2015–2018)
 Tėvas; kaimo muzikantas – Jonas Tamošaitis (2015–2018)
 Motina – Raimonda Vaičiaitytė (2015–2018)
 Agota; kaimo muzikantė – Sonata Paulienė (2015–2018)
 Žydąs Mauša; kaimynas Kirpa – Nerijus Kardauskas (2015)
 Kaimynas Kirpa – Edmundas Paulis (2016–2018)
 Kaimynė Kirpienė – Albina Miliauskienė (2015–2018)
 Kaimo merga – Rūta Plikusienė (2015)
 Kaimo muzikantas – Vytas Petrauskas (2015–2017)

Kazio Sajos „Melo diena“, pastatytas 2016 m.

Kasininkė Vandutė – Rasa Dilienė (2016–2017)
 Kirpėja Elzė – Sonata Paulienė (2016–2017)
 Kirpėjas Leo – Jonas Tamošaitis (2016–2017)
 Kirpėjas Cibas – Edmundas Paulis (2016–2017)
 Girtuoklis – Mindaugas Dilys (2016–2017)
 Vaiva – Albina Miliauskienė (2016–2017)
 Verslininkas Algimantas – Vytautas Norkus (2016–2017)
 Valytoja – Vytas Petrauskas (2016–2017)

Publicistinis vaidinimas „Eisim namo“ filosofo Vydūno ir kraštiečio poeto Jurgio Baltrušaičio kūrybinių motyvais, skirtas Lietuvos šimtmečio dainų šventei „Vardan tos...“, scenarijaus autorė Birutė Šneiderienė, pastatytas 2017 m.

Raimonda Vaičiaitytė (2017–2018)
 Rasa Dilienė (2017–2018)
 Mindaugas Dilys (2017–2018)
 Sonata Paulienė (2017–2018)
 Edmundas Paulis (2017–2018)
 Jonas Tamošaitis (2017–2018)
 Albina Miliauskienė (2017–2018)
 Vytautas Norkus (2017–2018)
 Karolina Kliukienė (2017–2018)

Balio Sruogos „Dobilėlis penkialapis“, pastatytas 2018 m.

Ponia Bračguliėnė – Rasa Diliėnė (2018–2022)
 Antanas Šiaučiūnas – Mindaugas Dilys (2018–2022)
 Ponia Skruzdeleienė – Sonata Paulienė (2018–2022)
 Lynas Puskepalis – Edmundas Paulis (2018–2022)
 Jonas Geležėlė – Jonas Tamošaitis (2018–2022)
 Tarnaitė Alžbutė – Albina Miliauskienė (2018–2022)
 Pulkininkas Pipynė – Vytautas Norkus (2018–2022)
 Magdusė Pipynienė – Edita Riaukienė (2018–2022)
 Krizentas Šnipščiūnas – Linas Burnelaitis (2018–2022)
 Marcelinas Šeška – Alvydas Šimaitis (2018–2022)
 Rožė Kumpytė – Rūta Zmejauskienė (2018–2019); Rūta Vasiliauskienė (2019–2022)

Liudvikos Didžiulienės-Žmonos „Paskubėjo“, pastatytas 2019 m.

Amerikonas Kligis – Mindaugas Dilys (2019–2020)
 Ūkininkas Bilėnas – Edmundas Paulis (2019–2020)
 Galinis – Alvydas Šimaitis (2019–2020)
 Galinienė – Sonata Paulienė (2019–2020)
 Galinių dukra Juzė – Edita Riaukienė (2019–2020)
 Davatka – Albina Miliauskienė (2019–2020)
 Davatka – Rasa Diliėnė (2019–2020)
 Samdinys – Linas Burnelaitis (2019–2020)
 Samdinys – Jonas Tamošaitis (2019–2020)
 Kaimo merga – Rūta Vasiliauskienė (2019–2020)
 Pranys – Vytautas Norkus (2019–2020)
 Jurbarko kultūros centro Skirsnemunės skyriaus moterų vokalinis ansamblis „Vikinda“, vadovaujamas
 Olgos Jurėnienės

Žemaitės „Trys mylimos“, pastatytas 2020 m.

Liudvikas – Mindaugas Dilys (2020–2022)
 Motina – Rūta Vasiliauskienė (2020–2022)
 Petronė – Edita Riaukienė (2020–2022)
 Domicė – Rasa Diliėnė (2020–2022)
 Kozeris – Edmundas Paulis (2020–2022)
 Barbelė – Sonata Paulienė (2020–2022)

Nikolajaus Gogolio „Revizorius“, pastatytas 2021 m.

Chlestakovas – Mindaugas Dilys (2021–2022)
 Burmistras – Jonas Tamošaitis (2021–2022)
 Burmistro žmona Ana – Edita Riaukienė (2021–2022)
 Burmistro dukra Marja – Rasa Diliėnė (2021–2022)
 Teisėjas Liapkinas-Tiapkinas – Alvydas Šimaitis (2021–2022)
 Gydymo įstaigų viršininkė Zemlianika – Sonata Paulienė (2021–2022)
 Mokyklų inspektorė Deržimorda – Rūta Vasiliauskienė (2021–2022)
 Počtmeisteris – Vytautas Norkus (2021–2022)
 Bobčinskis – Linas Burnelaitis (2021–2022)
 Dobčinskis – Edmundas Paulis (2021–2022)
 Tarnaitė Maša – Gražina Gelžinienė (2021–2022)
 Pirkė – Albina Miliauskienė (2021–2022)
 Moteriškė iš liaudies – Alma Snudaitienė (2021–2022)
 Moteriškė iš liaudies – Rasa Gudaitienė (2021)

Keturakio „Amerika pirty“, pastatytas 2022 m.

Siuvėjas Vincas – Mindaugas Dilys (2022–?)

Ūkininkas Antanas – Edmundas Paulis (2022–?)

Juozas Bekampis – Jonas Tamošaitis (2022–?)

Bekampienė – Gražina Gelžinienė (2022–?)

Bekampių dukra Agota – Edita Riaukienė (2022–?)

Piemenukas – Alvydas Šimaitis (2022–?)

Bekampio kreditorius Faibčikas, žydai, amerikoniai ir kitos smagios žmogystos: Rasa Dilienė, Albina Miliauskienė, Vytautas Norkus, Sonata Paulienė, Alma Snudaitienė ir Rūta Vasiliauskienė (2022–?)

Boriso Dauguviečio „Žaldokynė“, pastatytas 2023 m.

Jokimas Žaldokas – Jonas Tamošaitis (2023–?)

Ūkvedys Sidabras – Mindaugas Dilys (2023–?)

Motiejus Sapiega – Edmundas Paulis (2023–?)

Magdalena Paukštytė – Rasa Dilienė (2023–?)

Žakristijonas Rūta – Linas Burnelaitis (2023–?)

Žaldoko dukra Ievutė – Sonata Paulienė (2023–?)

Kaimynas Jonas – Vytautas Norkus (2023–?)

Vasarotojos, velniukai, alus ir valdininkai: Gražina Gelžinienė, Edita Riaukienė, Albina Miliauskienė, Alma Snudaitienė (2023–?)

